प्रेस्बिटेरियनवाद भनेको के हो ?

WHAT IS PRESBYTERIANISM?

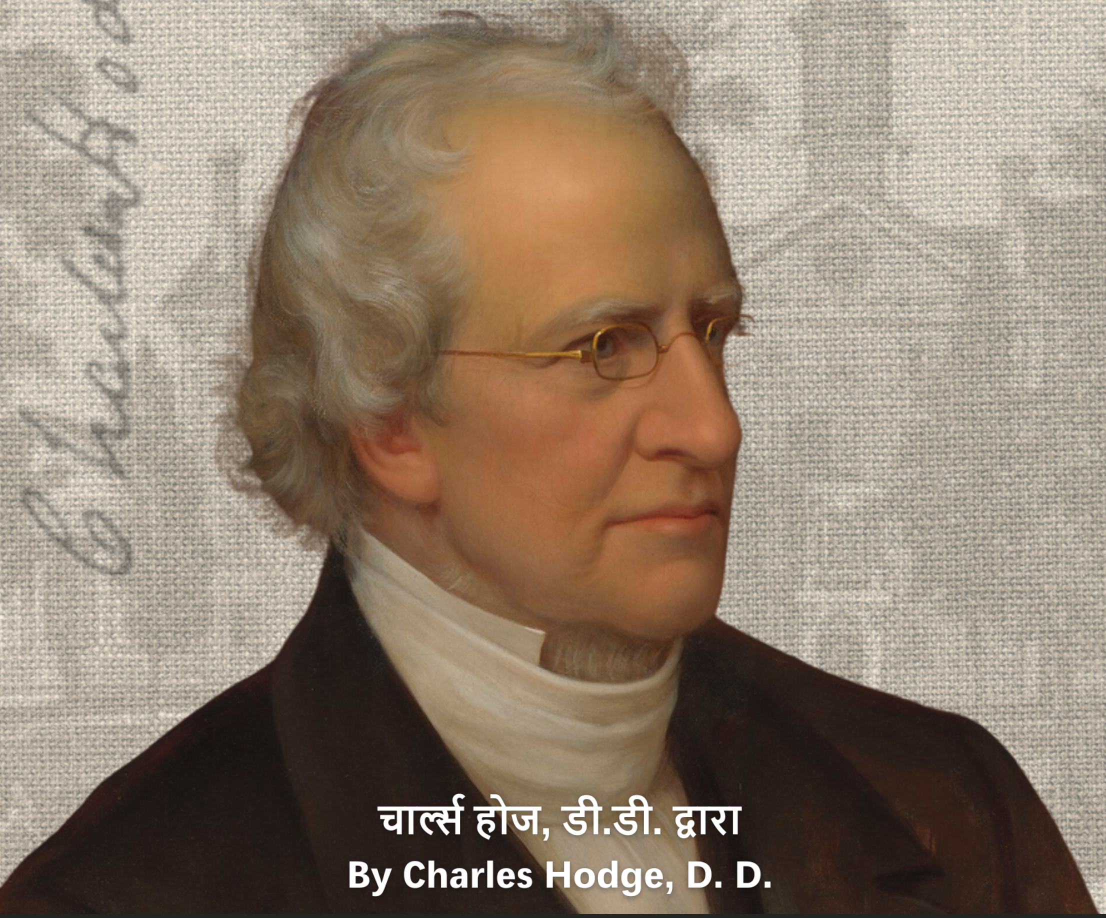

चार्ल्स होज, डी.डी. द्वारा

By Charles Hodge, D. D.

RTF-USA REFORMED THEOLOGY SERIES

प्रेस्बिटेरियनवाद भनेको के हो ?

What is Presbyterianism?

चार्ल्स होज, डी.डी. द्वारा
by Charles Hodge, D. D.

Originally given as an address delivered before the Presbyterian Historical Society of Philadelphia. Published as an Appendix, "What is Presbyterianism?" by Charles Hodge, in *A Commentary on the (Westminster) Confession of Faith,* by A. A. Hodge.

Published in London by T. Nelson and Sons, 1870.

Traditional Chinese Edition published by RTF ©1961

Nepali Edition © 2023 by:

Reformation Translation Fellowship (RTF-USA)
3026 6th Ave.
Beaver Falls, PA 15010
www.rtf-usa.com

Contact Information: rtfdirector@gmail.com

FOR FREE DISTRIBUTION ONLY – NOT FOR SALE

प्रेस्बिटेरियनवाद भनेको के हो ?

साथीहरू: आज यस साँझमा हामी प्रेस्बिटेरियनवादको ऐतिहासिक समाजको रूपमा भेला भएकाछौँ । मलाई लाग्छ प्रेस्बिटेरियनवाद भनेको के हो भन्ने प्रश्नमा छलफल गर्नु अनुपयुक्त हुनेछैन ? मबाट औपचारिक भाषणको अपेक्षा तपाईहरूले नगर्नुहोला । मेरो उद्देश्य तपाईहरूलाई आश्वस्त गराउनु वा मनाउनु नभइ व्याख्या गर्नु हो । मैले यस घडी मण्डली प्रणालीका सिद्धान्तहरू व्याख्या गर्ने चेष्टा राखेकोछु, जुन हामी प्रेस्बिटेरियनवादीहरूको रूपमा बाइबलका शिक्षाहरूमा आधारित छ भनि मान्दछौँ ।

इरास्टियनवाद जसले मण्डली केवल राज्यको एक भाग हो भनि सिकाउँछ र केक्करवाद जसले बाहिरी संगठित मण्डली संरचना प्रदान गर्दैन यी दुई बाहेक मण्डली नेतृत्त्व-विधिको विषयमा केवल चारवटा मूलतः भिन्न सिद्धान्तहरू छन् ।

१. हाम्रो मुक्तिदाता संसारमा हुनुहुँदा ख्रीष्ट, प्रेरितहरू र विश्वासीहरूले मण्डली गठन गर्नुभयो र यो संगठन सदाको लागि स्थापना गरिएको थियो भनि पोपिस सिद्धान्तले मान्दछ । हाम्रा प्रभुको स्वर्गारोहण पछि, पत्रुस उहाँको प्रतिनिधि Vicar बने र मण्डलीको दृश्यमान प्रमुखको रूपमा आफ्नो स्थान लिए । पत्रुसको यो प्रधानता, विश्वव्यापी विशपको रूपमा, ऊ पछिका उत्तराधिकारीहरू, रोमका विशपहरूमा जारी छ र प्रेरित पद प्रिलेटको (रोमन पादरी) क्रममा स्थायी छ । प्राचिन मण्डलीमा जस्तै, ख्रीष्टको अधीनमा नभएको कोही पनि प्रेरित हुन सक्दैनन् त्यसैले अब पोपको अधीनमा नभएको कोही पनि प्रिलेट हुन सक्दैन । र त्यसबेला ख्रीष्ट र प्रेरितहरूको अधीनमा नभएको कोही पनि इसाई हुन सक्दैन थियो, त्यसरी नै अब पोप र प्रिलेटहरूको अधीनमा नभएको कोही पनि इसाई हुन सक्दैनन् । यो मण्डलीबारे रोमन सिद्धान्त हो । ख्रीष्टको एक प्रतिनिधी, प्रेरितहरूको स्थायी झुण्ड र तिनीहरूको मानिसहरू माथिको अपरिहार्य नियन्त्रणको अधीनता हो ।

२. प्रिलेटिकल सिद्धान्तले विश्वास गर्छ कि मण्डलीमा नेतृत्त्व गर्ने अधिकारको रूपमा प्रेरितीय अधिकार अनिश्चित कालसम्म जारी रहेको छ, जसको कारण मण्डली साँचो धर्मको दाबी गर्ने र प्रेरित-विशपहरूको अख्तियारमा रहेका व्यक्तिहरू मिलेर बनेको छ । यस सिद्धान्त एङ्गलिकन वा माथिल्लो दर्जाको मण्डली एउटा प्रकार हो । यसको तल्लो दर्जाको-मण्डली प्रकारमा, प्रिलेटिकल सिद्धान्तले सामान्य रूपमा यो सिकाउँछ कि सुरुमा सेवकाइमा तीन-तहको व्यवस्था थियो र अहिले पनि हुनुपर्छ । यद्यपि यसले विशेष संगठनात्मक संरचना बिल्कुल आवश्यक छ भनि दावी भने गर्दैन ।

३. स्वतन्त्र वा सामुहिक सिद्धान्तमा (Independent or Congregational theory) दुई मुख्य सिद्धान्तहरू छन् । पहिलो, यसले मण्डलीमा नेतृत्व गर्ने र कार्यकारी अधिकार सम्पूर्ण रूपमा भात्रित्वमा (brotherhood) रहेको दाबी गर्दछ । दोस्रो, प्रत्येक आराधना सभा आफ्नो मण्डली संगठनको सन्दर्भमा आत्मनिर्भर हुन्छ र अन्य प्रत्येक सभाबाट स्वतन्त्र रूपमा सञ्चालन हुन्छ ।

४. चौथो सिद्धान्त चाहि प्रेस्बिटेरियनवाद हो, जसलाई विस्तृत रूपमा व्याख्या गर्ने प्रयास गर्नु हाम्रो अहिलेको कार्य हो । प्रेस्बिटेरियनवादका तीन ठुला खण्डनहरू-अर्थात्, यसले अस्वीकार गर्ने तीन ठुला त्रुटिहरू यी हुन्- १. कि सबै मण्डलीको अधिकार पादरीहरूमा निहित हुन्छ । २. प्रेरितीय सेवकाइ अनन्तको लागि छ । ३. प्रत्येक व्यक्तिगत इसाई मण्डली स्वतन्त्र छ । यी सिद्धान्तहरूको सकारात्मक विवरणहरू यी हुन् - १. मानिसहरूलाई मण्डलीको नेतृत्त्वमा भाग लिने बकाइदा रूपमा अधिकार छ । २. प्रेस्बिटरहरू, जसले वचन प्रचार गर्ने र सिद्धान्त सिकाउने सेवाकाइ गर्छन्, उनीहरू मण्डलीका सर्वोच्च ओहोदामा

रहेका स्थायी सेवकहरू हुन् र सबै एउटै क्रमिक समूहमा समावेश छन् । ३. बाहिरी र देखिने मण्डली एक हो वा हुनुपर्छ, सानो भाग ठुलो को अधीनमा छ र ठुलोको लागि यी सिद्धान्तहरू मध्ये एकलाई मात्र अंगालेर कुनै व्यक्ति प्रेस्बिटेरियन बन्दैन; यो त ती सबैलाई अँगाले मात्र बन्दछ ।

१. यी मध्ये पहिलो सिद्धान्त मानिसहरूको अख्तियार र अधिकारसँग सम्बन्धित छ । मण्डली अख्तियारको प्रकृतिको सन्दर्भमा यो याद गर्न आवश्यक छ, कि मण्डली एक ईश्वरीय-शासन हो । येशु ख्रीष्ट यसको शिर हुनुहुन्छ । सबै शक्ति उहाँबाट नै प्राप्त हुन्छ । उहाँको वचन हाम्रो लिखित व्यवस्था हो । त्यसकारण सबै मण्डली अधिकार उचित रूपमा सेवकाइ सम्बन्धित र प्रशासनिक छ । सबै कुरा ख्रीष्टको नाउँमा र उहाँको निर्देशनअनुसार गर्नुपर्छ । तथापि मण्डली एक स्व-संचालित समाज हो, जुन राज्य भन्दा भिन्न छ जसको आफ्नै सेवकहरू र व्यवस्था छ र त्यसैले आफ्नै प्रशासनिक नेतृत्त्व छ । मण्डलीको अधिकार यी कुराहरूसँग सम्बन्धित छन्, १. सिद्धान्तको मामिलाहरू उनीसँग आफूले विश्वास गर्ने सत्यताहरूको सार्वजनिक घोषणा गर्ने अधिकार छ जुन उनको सम्मिलनमा प्रवेश गर्ने सबैले स्वीकार गर्नुपर्छ । जसको अर्थ, सत्यको गवाहीको रूपमा र गल्तीको विरुद्धमा विरोधको रूपमा उनलाई सिद्धान्त वा विश्वासको स्वीकारोक्ति निर्माण गर्ने अधिकार छ । र जसरी उनलाई सबै राष्ट्रहरूलाई निर्देशन दिने काम सुम्पिएको छ, उनीसँग शिक्षक छनोट गर्ने, उनीहरूको योग्यताको मूल्याङ्कन गर्ने, नियुक्त गर्ने र उनीहरूलाई आफ्नो मिशन पूरा गर्न पठाउने र आवश्यक परेमा उनीहरू अविश्वासी साबित हुँदा हटाउने र पदच्युत गर्ने अधिकार छ । २. मण्डलीमा सार्वजनिक आराधना संगतिको लागि नियमहरू स्थापना गर्ने अधिकार छ । ३. उनीसँग आफ्नै नेतृत्त्वको लागि नियम बनाउने अधिकार छ । जस्तै- हरेक मण्डलीको आफ्नै अनुशासनको पुस्तक, व्यवस्था वा क्यानन्स इत्यादि हुन्छ । ४. उनीसँग व्यक्तिहरूलाई संगतिमा प्रवेश गराउने र अयोग्यहरूलाई हटाउने अधिकार छ ।

अब प्रश्न यो छ कि यो अधिकार कसमा निहित छ ? के यो रोमनवादी र प्रिलेटवादीहरूले पुष्टि गरेझैँ पादरीहरूको लागि मात्र हो ? के उनीहरूसँग मण्डलीका खातिर उनको विश्वास के हुनुपर्छ, उनले के घोषणा गर्नुपर्छ, के कार्य गर्ने र कसलाई सदस्यको रूपमा स्वीकार गर्ने र अस्वीकार गर्ने भन्ने कुरा निर्धारण गर्ने अधिकार छ ? वा के यो अधिकार मण्डली आफैमा निहित हुन्छ - अर्थात्, विश्वासीहरूको सम्पूर्ण शरीरमा ? यसमा यो बुझिनेछ, कि यो एक आधारभूत प्रश्न हो – जसले यी कुराहरूको जड्लाई छुन्छ र मानिसहरूको गन्तव्यलाई निर्धारण गर्दछ । यदि सम्पूर्ण मण्डलीको अधिकार पादरीहरूमा निहित छ भने, तब मानिसहरू अनिवार्य रूपमा विश्वास र आचरणको सबै मामिलामा निर्विवाद रूपमा पालना गर्न बाध्य हुन्छन्; किनभने त्यसमा व्यक्तिगत रूपमा जाँच गर्ने उनीहरूको सम्पूर्ण अधिकारलाई अस्वीकार गरिन्छ । यदि यो सम्पूर्ण मण्डलीमा निहित छ भने, मानिसहरूलाई सिद्धान्त, आराधना, व्यवस्था र अनुशासन सम्बन्धि सबै प्रश्नहरूको निर्णयमा बकाइदा भाग लिने अधिकार हुन्छ । सुधारवादको युगमा मानिसहरूको यो अधिकारको सार्वजनिक दाबीले सम्पूर्ण युरोपलाई जगाएको थियो । यो एक अन्तिम दिनमा बज्ने तुरहीझैँ थियो, अर्थात् प्रकाशको पुस्तकको तुरही, 'टुबा पर सेपुल्च्रा सोनान' *tuba per sepulchra sonans*, अर्थात मृत आत्माहरूलाई जीवनमा बोलाउनु; उनीहरूको शक्ति र अधिकारको बारेमा उनीहरूलाई सचेत गराउँन, त्यो अधिकार प्रदान गर्न र त्यसलाई दाबी र प्रयोग गर्ने दायित्वलाई प्रभावकारी बनाउन । यो साँच्चै प्रोटेस्टेन्ट राष्ट्रहरूमा मण्डली दमनको अन्त्य थियो । यो मानिसहरूलाई विश्वास र आचरणको मामिलामा निष्क्रिय आज्ञाकारितामा रहन बाध्य बनाउने सिद्धान्तको अन्त्य थियो । यो कैदमा परेकाहरूलाई स्वतन्त्रताझैँ थियो, बन्दि भएकाहरूका लागि जेलको ढोका खोलेझैँ थियो र परमेश्वरका मानिसहरूलाई ख्रीष्टले दिनुभएको स्वतन्त्रतामा डोर्‍यो । यही कारणले गर्दा धार्मिक स्वतन्त्रता पछि नागरिक स्वतन्त्रता आउँछ । मण्डलीको सम्पूर्ण अधिकार ईश्वरीय रूपमा स्थापित पदानुक्रममा निहित छ भन्ने धारणाले सबै सरकारी अख्तियारहरू राजा र उसका अधिकारीहरूमा ईश्वरीय अख्तियारद्वारा निहित हुन्छ भन्ने धारणालाई जन्म दिन्छ । र मण्डलीको अख्तियार

मण्डलीमा निहित हुन्छ र सबै मण्डलीका अधिकारीहरू मण्डलीका सेवकहरू हुन् भन्ने सिद्धान्तले नागरिक शक्ति जनतामा निहित हुन्छ र जन-प्रतिनिधिहरू जनताका सेवक हुन् भन्ने सिद्धान्तलाई जन्म दिन्छ । यी सिद्धान्तहरूलाई परमेश्वरले एकसाथ जोड्नुभएको छ र कुनै पनि मानिसले त्यसलाई छुट्याउन सक्दैन । त्यसकारण, यो अचम्मको प्रवृतिले, इङ्गल्याण्डका दुर्भाग्यपूर्ण चार्ल्सले भने, "कुनै विशप, कुनै राजा छैन;" जसद्वारा उनले मण्डलीमा निरंकुश शक्ति नभएको खण्डमा राज्यमा निरंकुश शक्ति हुन सक्दैन भन्ने अर्थ राखेको थियो वा यदि मण्डलीमा स्वतन्त्रता छ भने, राज्यमा स्वतन्त्रता हुनेछ । त्यसैले पीडित बेलायतका चार्ल्सले प्रसिद्ध रूपमा भनेका थिए, 'विशप छैन त राजा छैन ।' उनको मतलब यो थियो कि मण्डलीमा अतिक्रूर अख्तियार छैन भने, राज्यमा पनि अतिक्रूर अख्तियार हुन सक्दैन वा भनौ, यदि मण्डलीमा स्वतन्त्रता छ भने राज्यमा पनि स्वतन्त्रता हुनेछ ।

तर यो महान् प्रोटेस्टेन्ट र प्रेस्बिटेरियन सिद्धान्त स्वतन्त्रताको सिद्धान्त मात्र नभई यो व्यवस्थाको सिद्धान्त पनि हो । पहिलो, किनभने मानिसहरूको यो अधिकार वचनको अपरिहार्य अधिकारको अधीनमा छ र दोस्रो, किनभने यसको अभ्यास उचित रूपमा नियुक्त गरिएको सेवकहरूलाई सुम्पिएको छ । प्रेस्बिटेरियनवादले अख्तियारको संघलाई तोड्दैन वा मण्डलीलाई अव्यवस्थित भीडमा परिणत गर्दैन । पदानुक्रमको निरंकुश अख्तियारबाट छुटकारा दिए तापनि यो ख्रीष्टको व्यवस्थाको अधीनमा रहिरहन्छ । यो अधिकारको अभ्यास परमेश्वरको वचनद्वारा निहित छ जसले तर्क, हृदय र अन्तस्करणलाई मार्गदर्शन दिन्छ । हामी केवल मानिसहरूको सेवक हुन छोड्छौँ ताकि हामी परमेश्वरको सेवक हुन सकौँ। हामी एउटा उच्च दायरामा लगिन्छौँ जहाँ पूर्ण स्वतन्त्रता पूर्ण अधीनतामा विलय हुन्छ । मण्डली समस्त विश्वासीहरूद्वारा बनेको हुनाले व्यक्तिगत विश्वासीको अनुभव र सम्पूर्ण मण्डली बिच घनिष्ठ अनुरूपता छ । विश्वासी पापको दास हुन छोड्छ ताकि ऊ धार्मिकताको सेवक हुन सकोस्; ख्रीष्टको सेवक बन्नको निम्ति उसले व्यवस्थाबाट छुटकारा पाएको हुन्छ । त्यसैले मण्डली गैर-व्यवस्थाको

अख्तियारीबाट मुक्त भएको छ, व्यवस्था विहीन बन्नको लागि नभई वैधानिक र ईश्वरीय अख्तियारमा समर्पित हुन । त्यसैले सुधारवादीहरूले मण्डलीलाई बन्धनबाट प्रिलेटहरूबाट छुटकारा दिनको लागि, परमेश्वरको हातमा भएको साधनको रूपमा, यसलाई अशान्तिपूर्ण भीड बनाएनन्, जसमा प्रत्येक व्यक्ति आफैको लागि कानुन थियो, विश्वास गर्न स्वतन्त्र थियो र आफूले गर्ने स्वतन्त्रता थियो । खुशी । सुधारकहरूले परमेश्वरको हातका औजारका रूपमा मण्डलीलाई प्रिलेटको नियन्त्रणबाट मुक्त गरे तर तिनीहरूले मण्डलीलाई अराजक भीडमा भने परिणत गरेनन् जसमा सबै आफ्नै नियम अनुसार चल्छन्, जे मन लाग्यो त्यहि विश्वास गर्छन् र आफूले चाहे अनुसार गर्छन् । मण्डली, आफ्नो अख्तियारको सबै अभ्यासमा, सिद्धान्त वा अनुशासनको सन्दर्भमा, जसरी परमेश्वरको वचनमा बताईएको छ, त्यस लिखित व्यवस्था अन्तर्गत कार्य गर्दछ ।

तर यस बाहेक, मण्डलीको अख्तियारी यसरी धर्मशास्त्रद्वारा सीमित पारिनु र निर्देशित हुनु मात्र नभई यसको अभ्यास वैधानिक रूपमा नियुक्ति पाएका सेवकहरूको हातमा हुन्छ । मण्डली एक विशाल प्रजातन्त्र होइन जहाँ सबै कुरा लोकप्रिय आवाजद्वारा निर्णय गरिन्छ । "परमेश्वर भ्रमको कर्ता नभई शान्तिको कर्ता हुनुहुन्छ (अर्थात व्यवस्थित) सबै सन्तहरूको मण्डलीहरूमा देखिइएझैं ।" वेस्टमिन्स्टर स्वीकारोक्तिले, प्रेस्बिटेरियनहरूको साझा भावनालाई अभिव्यक्त गर्दै यसो भन्छ-"प्रभु येशु ख्रीष्टले उहाँको मण्डलीको राजा र शिरको रूपमा मण्डली सेवकहरू मार्फत नागरिक अधिकारीहरू भन्दा फरक नेतृत्वको स्थापना गर्नुभएको छ।" सबै नागरिक अख्तियार अन्ततः मानिसहरूमा निहित हुन्छ भन्ने सिद्धान्तले यो अख्तियार वैधानिक रूपमा नियुक्ति पाएका व्यवस्थापिका, न्यायपालिका र कार्यपालिकाका हातमा छ जसलाई व्यवस्था बमोजिम त्यस अख्तियारीलाई प्रयोग गर्नुपर्छ भन्ने सिद्धान्तसँग बाझिएको छैन । न त यसले जन-प्रतिनिधिको अख्तियार ईश्वरीय उत्पत्तिद्वारा (*jure divino*) हो भन्ने सिद्धान्तसँग असंगत छ । तसर्थ मण्डलीको अख्तियार मण्डलीभित्रै रहेको सिद्धान्तले यो अख्तियार प्रयोग गर्ने अधिकारीहरूको ईश्वरीय रूपमा नियुक्ति

पाएको समूह छ भन्ने सिद्धान्तको विरोध गर्दैन मण्डलीको सम्पूर्ण अधिकार केवल पादरीहरूको मात्रै हो; मानिसहरूले विश्वास र आज्ञाकारिता बाहेक अरू केही गर्नु पर्दैन र यो सम्पूर्ण रूपमा मण्डलीमा नै निहित छ भनेर पुष्टि गर्ने धारणालाई अस्वीकार गर्दा हामीले इसाई स्वतन्त्रताको आधारभूत अवधारणालाई मात्र नभई ईभानजेलिकल संगठनको समान रूपमा महत्त्वपूर्ण सिद्धान्तलाई पनि समर्थन गर्दछौं ।

भर्खरै उल्लेख गरिएको सिद्धान्त हाम्रो प्रणालीको मूल सिद्धान्त हो भनि देखाउन सुधारवादी स्वीकारोक्ति वा प्रमुख प्रेस्बिटेरियन लेखकहरूको भनाईलाई उद्‌धृत गर्नमा आफ्नो समय खर्च गर्न आवश्यक छैन । नेतृत्वमा रहेका एल्डरको सेवकाइमा निहित भएको यो सिद्धान्तलाई स्वीकार गरे मात्रै पनि यो पर्याप्त हुन्छ ।

नेतृत्वमा रहेका एल्डरहरूलाई मण्डली-जनको प्रतिनिधि घोषणा गरिन्छ । उनीहरूलाई मण्डलीको नेतृत्वमा रहेर उनीहरूको प्रतिनिधित्व गर्न मण्डलीले छानेको हो ।

त्यसकारण यी एल्डरहरूको कार्यहरूले जनताको शक्ति निर्धारिण गर्दछ; किनकी प्रतिनिधि भनेको अरूले आफ्नो नाममा आफूले गर्ने अधिकारका कामहरू गर्नका लागि छानेको हो वा बरु ती शक्तिहरू प्रयोग गर्न जुन मौलिक रूपमा तिनीहरूमा हुन्छ जसको लागि उनीहरूले कार्य गर्दछन् ।

त्यसैले यी एल्डरहरूको जिम्मेवारीहरूले मानिसहरूको अधिकारलाई निर्धारण गर्दछ किनकी एउटा प्रतिनिधि भनेको अरूद्वारा उनीहरूको आफ्ना अधिकारलाई पूरा गरी आफ्नो तर्फबाट काम गर्न छानिएको व्यक्ति हो वा यसलाई फरक तरिकाले भन्नुपर्दा, प्रतिनिधित्व गरिरहेका मानिसहरूको अन्तर्निहित अधिकारहरूलाई मौलिक रूपमा प्रयोग गर्ने व्यक्ति । उदाहरणका

लागि, राज्य व्यवस्थापिका वा संसदका सदस्यहरूले जनतामा निहित शक्तिहरू मात्र प्रयोग गर्न सक्छन्।

तसर्थ, हाम्रा नेतृत्वमा रहेका एल्डरहरूले प्रयोग गर्ने अधिकारहरू मण्डलीका सामान्य सदस्यहरूका अधिकारहरू हुन् । त्यसोभए हाम्रा नेतृत्वमा रहेका एल्डरहरूको अख्तियार के हो ?

१. सिद्धान्त र शिक्षाको महान् सेवकाइको मामिलामा तिनीहरूको विश्वासका सबै प्रतीकहरूको सिर्जना र स्वीकृतिमा नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूसँग समान मताधिकार छ । प्रेस्बिटेरियनवादका अनुसार, मण्डली-जनहरूको स्वीकृति बिना नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूले मण्डलीद्वारा अंगाल्नुपर्ने विश्वासका मतहरू तय गरेर सेवकाइ वा इसाई सम्मिलनको लागि आवश्यक बनाउन सक्दैनन् । त्यस्ता विश्वासका मतहरूले मण्डलीको मनलाई व्यक्त गर्ने दाबी गर्छन् । तर सेवकाइहरू आफैमा मण्डली होइन र त्यसैले मण्डली को सहयोग बिना मण्डली को विश्वासलाई घोषणा गर्न सकिदैन । त्यस्ता स्वीकारोक्तिहरू सुधारवादको युगमा सम्पूर्ण मण्डलीबाट सुरू गरिनथ्यो । र विशाल प्रेस्बिटेरियन परिवारका विभिन्न शाखाहरूमा अहिले अधिकारमा रहेका सबै स्वीकारोक्तिहरू मण्डली जनले आफ्ना प्रतिनिधिहरूमार्फत उनीहरूको विश्वासको अभिव्यक्तिको रूपमा अपनाएका थिए । तसर्थ, वचन प्रचारकहरूको छनोटमा पवित्र सेवकाइका लागि तिनीहरूको योग्यताको मूल्याङ्कन गर्दा, उनीहरूलाई नियुक्त गर्ने कि नगर्ने भन्ने निर्णयमा, धर्म-विरोधी घटनाहरूमा उनीहरूलाई न्याय दिने कुरामा, मण्डली-जनको वास्तवमा नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूझैँ समान मताधिकार छ । [1]
२. मण्डलीको जस लिटर्जिकम *jus liturgicum* भने चिनिने कुरामा पनि यही कुरा सत्य छ । सेवकाइको क्षेत्रले सार्वजनिक आराधनाको लागि संस्कार वा आराधना गर्ने शैली वा निर्देशिका बनाउन सक्दैन र तिनीहरूले प्रचार गर्ने

---

[1] See Turretin, “De Jure Vocationes,” *in Institutio theologiae elencticae*; Gerhard, 12:85; Augustine, *lib. I, De Doctrina Christ*., cap. 18; *Smalcald Articles*; Hase, *Libri Symbolici*, 345.

मानिसहरूलाई यस अनुरूप गर्नु भनि आदेश दिन सक्दैन । त्यस्ता सबै नियमहरू मण्डली-जनले आफ्ना नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूसँगको सहकार्यमा तिनीहरूलाई स्वीकृत गर्न र ग्रहण गर्न उपयुक्त देखे पछि मात्र प्रभावकारी हुन्छन् ।

३. त्यसैगरी व्यवस्था निर्माणमा वा प्रक्रियागत नियमहरू बनाउँदा, वा सिद्धान्तहरू निर्माण गर्दा मण्डली-जनको निष्क्रिय दर्शक जस्तो सहभागीता मात्र नभई सक्रिय रूपमा सहकार्य गर्छन् । यी सबै मामिलामा, तिनीहरूसँग नेतृत्वमा रहेका सेवकहरू जस्तै अधिकार छ ।

४. र अन्तमा, कुञ्जीहरूको अधिकारको अभ्यासमा, मण्डलीसँगको सम्मिलनमा ढोका खोल्ने र बन्द गर्ने विष्यमा, मण्डली-जनहरुको निर्णायक मतअधिकार हुन्छ । अनुशासनको सबै मामिलाहरूमा, तिनीहरूलाई न्याय गर्न र निर्णय गर्न आह्वान गरिन्छ ।

त्यसकारण, त्यहाँ कुनै शङ्का हुन सक्दैन कि प्रेस्बिटेरियनहरूले मण्डलीको शक्ति मण्डलीमा निहित छ र मानिसहरूलाई यसको अनुशासन र नेतृत्वमा महत्त्वपूर्ण भागको अधिकार छ भन्ने सिद्धान्तलाई पूरा गर्दछ। अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, हामी सबै शक्ति नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूको हातमा छ भन्ने ठान्दैनौँ र जनताले मात्र सुन्न र पालना गर्नुपर्छ ।

त्यसैले, प्रेस्बिटेरियनहरूले मण्डलीको अख्तियार मण्डलीमा नै निहित छ र मण्डली-जनहरूलाई यसको अनुशासन र नेतृत्वमा महत्वपूर्ण भाग हुने अधिकार छ भनि मान्ने सिद्धान्तमा त्यहाँ कुनै शङ्का छैन । यसलाई फरक तरिकाले भन्नुपर्दा, हामी सबै अख्तियार नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूको हातमा छ र मण्डली-जनहरूले केवल उनीहरूका कुराहरू सुन्नुपर्छ र पालना गर्नपर्छ भनि मान्दैनौँ ।

तर के यो ईश्वरशास्त्रीय सिद्धान्त हो ? के यो विशेष सुविधा र शिष्टाचारको कुरा हो वा यो ईश्वरीय अधिकारको कुरा हो ? के हाम्रो नेतृत्वमा रहेका एल्डरको

सेवकाइको केवल एक योग्यता मात्र हो वा यो हाम्रो प्रणालीको एउटा आवश्यक अंश हो जुन परमेश्वरले स्थापित गर्नुभएको मण्डलीको अन्तर्निहित संरचनाबाट उत्पन्न भएको थियो र परिणामस्वरूप यो ईश्वरीय अधिकार हो ?

१. अन्ततः केवल यही प्रश्न मात्र बाँकी रहन्छ कि नेतृत्वमा रहेका सेवकहरू मण्डली हुन् या मण्डलीका जनहरू मण्डली हुन् । यदि, फ्रान्सको बारेमा लुइस १४औँ ले "म राज्य हुँ," भनि भने जस्तै नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूले "हामी मण्डली हौँ" भनि दाबी गर्छन भने सबै नागरिक अख्तियार त्यस फ्रान्सेली राजामा निहित भएझैँ सबै मण्डलीको अख्तियार उनीहरूमा निहित हुन्छ । तर यदि जनता राज्य हुन् भने नागरिक अधिकार उनीहरूमा निहित हुन्छ र यदि मण्डली-जनहरू मण्डली हुन् भने, त्यस अधिकार मण्डली-जनहरूमा निहित हुन्छ । यदि नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूलाई पुजारीहरू र मध्यस्थकर्ताहरूका रूपमा हेरिन्छ जो सबै ईश्वरीय अन्तरक्रियाहरूको लागि एकमात्र माध्यम र परमेश्वरको नजिक पुग्ने विशेष माध्यम हो भने सबै अधिकार तिनीहरूको हातमा रहन्छ तर यदि सबै विश्वासीहरू पुजारी र राजाहरू हुन् भने, तिनीहरूसँग केवल निष्क्रिय रूपमा अधिनमा बस्नु भन्दा बढी केहि गर्नु पर्ने हुन्छ । पादरीहरू इसाईहरूको चेतनाको लागि मण्डली हुनुको यो विचार यति घृणित छ, कि ख्रीष्ट पछिका पन्ध्र शताब्दीसम्म मण्डलीको कुनै परिभाषा, पादरीहरूको उल्लेख समेत गरिएको थिएन । नेतृत्वमा रहेका सेवकहरू मण्डली हुने यो धारणा इसाईहरूको चेतनाको लागि यति घृणित छ कि, ख्रीष्ट पछिको प्रारम्भिक पन्ध्र शताब्दीसम्म मण्डलीको कुनै पनि परिभाषामा पादरीहरूको उल्लेख समेत गरिएको थिएन । यो पहिलो पटक Canisius क्यानिसियस र Bellarmine बेलारमाइन द्वारा गरिएको हो भनि भनिन्छ ।[2] रोमनवादीहरूले मण्डलीलाई "साँचो धर्मको दाबी गर्ने र पोपको अधीनमा रहनेहरू" भनेर परिभाषित गर्छन् । एङ्ग्लिकनहरूले यसलाई "साँचो धर्म स्वीकार गर्ने र प्रिलेटको अधीनमा हुनेहरू" भनेर परिभाषित गर्छन् । वेस्टमिन्स्टर स्वीकारोक्तिले दृश्यमान मण्डलीलाई यसरी परिभाषित गरेको छ,

[2] Sherlock on “The Nature of the Church,” 36.

"तिनीहरू जसले आफ्ना सन्तानहरूसँगै साँचो धर्मलाई स्विकार गर्छन् ।" प्रोटेस्टेन्टवादको प्रत्येक प्रतीकमा, चाहे लुथरनवाद होस् या सुधारवाद, यो भनिएको छ कि मण्डली विश्वासी व्यक्तिहरू मिलेर बनेको छ ।

अब, परिभाषाको रूपमा एक विषयको आवश्यक विशेषताहरू वा विशेषताहरूको बयान हो र, जसरी प्रोटेस्टेन्टहरूको साझा सहमतिमा, मण्डलीको परिभाषा पादरीहरूको उल्लेख नगरी पनि पूरा भएको छ, यो स्पष्ट रूपमा प्रोटेस्टेन्टवादका कट्टरपन्थी सिद्धान्तहरूको त्याग हो र, निस्सन्देह, प्रेस्बिटेरियनवादको, सबै मण्डलीको शक्ति निहित कायम राख्नु पादरीहरूमा ।

अब, परिभाषा भनेको कुनै विषयको आधारभूत गुण वा विशेषताहरूको विश्लेशण भएको हुनाले र प्रोटेस्टेन्टहरू बिचको सामान्य सहमति अनुसार, मण्डलीको परिभाषामा पादरीहरूलाई समावेश नगरी नै पूर्ण हुन्छ । सबै मण्डली अधिकार पादरीहरूमा केन्द्रित छ भनेर दाबी गर्दो यो स्पष्ट रूपमा प्रोटेस्टेन्टवादको र निस्सन्देह प्रेस्बिटेरियनवादको आधारभूत सिद्धान्तहरू विरुद्ध जान्छ । त्यसकारण, मण्डलीको नेतृत्वमा मण्डली-जनहरूको महत्त्वपूर्ण भूमिकाको अधिकार छ भन्ने सिद्धान्तको समर्थनमा पहिलो तर्क यस तथ्यबाट व्युत्पन्न भएको हो कि धर्मशास्त्र र सबै प्रोटेस्टेन्ट स्वीकारोक्तिहरू अनुसार, तिनीहरूले मण्डली गठन गर्छन् ।

२. दोस्रो तर्क यो हो । सम्पूर्ण मण्डली अख्तियार आत्माको बासबाट उत्पन्न हुन्छ; त्यसकारण जसमा आत्मा वास गर्नुहुन्छ तिनीहरू मण्डलीको अख्तियारको आसन हुन् । तर आत्मा सम्पूर्ण मण्डलीमा बास गर्नुहुन्छ र त्यसैले सम्पूर्ण मण्डली, मण्डलीको अख्तियारको आसन हो ।

यस तार्किक तर्कको प्रारम्भिक घटकमा विवाद छैन । जुन आधारमा रोमनवादीहरूले विश्वास गर्छन् कि मण्डलीको शक्ति विशपहरूमा निहित हुन्छ, मानिसहरूलाई बहिष्कार गर्न, तिनीहरूले आत्मालाई प्रतिज्ञा गरिएको थियो र

विशपहरूलाई वर्गको रूपमा दिइएको थियो भन्ने धारणा राख्छन् । जब ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूमाथि श्वास फुकेर भन्नुभयो, "पवित्र आत्मा लेओ । जसका पाप तिमीहरू क्षमा गर्छौ, तिनीहरूलाई क्षमा हुन्छ र जसका पाप तिमीहरू क्षमा गर्दैनौ क्षमा हुनेछैन ।" र उहाँले घोषणा गर्नुभयो, " "साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले पृथ्वीमा जे बाँध्छौ, त्यो स्वर्गमा बाँधिनेछ। अनि तिमीहरूले पृथ्वीमा जे फुकाउँछौँ त्यो स्वर्गमा फुकाइनेछ ।" र जब उहाँले थप घोषणा गर्नुभयो, "जसले तिम्रो कुरा सुन्छ उसले मेरो कुरा सुन्छ; हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधैँ तिमीहरूका साथमा छु।" तिनीहरू विश्वास गर्छन् कि उहाँले प्रेरितहरूलाई र प्रेरितिय उत्तराधिकारीहरूलाई पवित्र आत्मा दिनुभयो । जुन संसारको अन्त्यसम्म उनीहरूको उपस्थितिलाई सुनिश्चित गर्न निम्ति, आत्माले तिनीहरूलाई सत्यको बुझाइमा डोर्याउन निम्ति र तिनीहरूलाई मण्डलीको आधिकारिक शिक्षक र नेतृत्वहरूको रूपमा नियुक्त गर्नका निम्ति थियो भनि तिनीहरू मान्छन् । यदि यो सत्य हो भने, निस्सन्देह, मण्डलीको सबै अख्तियार यी प्रेरित-विशपहरूमा निहित हुन्छ । तर यसको विपरित, यदि पवित्र आत्मा सम्पूर्ण मण्डलीमा बास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा सत्यह हो भने; यदि उहाँले मण्डली-जनहरू र नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूलाई सत्यको ज्ञानमा डोर्याउनुहुन्छ; यदि उहाँले सम्पूर्ण शरीरलाई चलाउनुहुन्छ र यसलाई पृथ्वीमा ख्रीष्टको प्रतिनिधि बनाउँनुहुन्छ ताकि मण्डलीलाई सुन्नेहरूले ख्रीष्टलाई सुन्छन् र मण्डलीले पृथ्वीमा जे बाँध्छ त्यो स्वर्गमा बाँधिन्छन्; यदि यी सबै कुराहरू साँचो हुन् भने, निस्सन्देह, मण्डलीको अधिकार सम्पूर्ण रूपमा मण्डलीमा निहित हुन्छ केवल नेतृत्वमा रहेका सेवकहरूमा मात्र होइन ।[3]

यदि नयाँ नियमको सम्पूर्ण सन्दर्भ र परमेश्वरको वचनमा भएका धेरै स्पष्ट भनाईहरूमध्ये एउटा कुरा एकदमै प्रष्ट देखिन्छ भने, त्यो पवित्र आत्मा ख्रीष्टको सम्पूर्ण शरीरमा बास गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा हो । उहाँ आफ्ना सबै मानिसहरूलाई सत्यको ज्ञानमा डोऱ्याउनुहुन्छ भन्ने हो; प्रत्येक विश्वासीलाई व्यक्तिगत रूपमा

[3] Calvin on Acts 15:22.

परमेश्वरबाट निर्देशन दिनुहुन्छ, जुन तिनीहरू आफैमा साक्षी छन्; तिनीहरूलाई सिकाउन अरू कसैको आवश्यकता पर्दैन किनभने तिनीहरू भित्र अभिषेकले सबै ज्ञान प्रदान गर्दछ भन्ने हो । त्यसकारण, यो मण्डलीको शिक्षा हो र विशेष रूपमा नेतृत्वमा रहने सेवकहरूको मात्र होइन । जुन सेवकाइ रूपमा आत्माको शिक्षा र न्याय हो। परमेश्वरको आत्मा र तसर्थ, मण्डलीको जीवन र नेतृत्व गर्ने अधिकार मानिसहरूलाई बाहेक सेवाकाईका क्षेत्रहरूमा मात्रै निहित छ भन्ने विश्वास पूर्ण रूपमा इसाई सिद्धान्तको विपरीत हो ।

जब पेन्टेकोस्टको दिनमा आत्माको महान् प्रतिज्ञा पूरा भयो, यो केवल प्रेरितहरूको सन्दर्भमा मात्र पूरा भएको थिएन । यो सम्पूर्ण सभाको लागि थियो । यो भनिएको छ, "अनि तिनीहरू सबै जना पवित्र आत्माले भरिए र पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई दिनुभएको उच्चारण बमोजिम तिनीहरू अन्य भाषाहरूमा बोल्न लागे ।" पावलले रोमीहरूलाई लेख्दै यसो भने: "हामीलाई दिइएको अनुग्रहअनुसार अलग-अलग वरदानहरू हामी प्रयोग गरौँ । अगमवाणीको हो भने, विश्वासको परिमाणअनुसार, सेवाको हो भने, सेवाको काममा, शिक्षा दिनेले शिक्षा दिने काममा, अर्ती दिनेले अर्ती दिने काममा, दान दिनेले उदारचित्तले, शासन गर्नेले दत्तचित्तसाथ, कृपाको काम गर्नेले खुशीसित ।" कोरिन्थीहरूलाई उहाँ भन्नुहुन्छ: “सबैका हितको लागि नै पवित्र आत्माको काम प्रकट हुन हरेकलाई दिइएको छ । कसैलाई पवित्र आत्माद्वारा बुद्धिका कुरा बोल्ने, कसैलाई उनै पवित्र आत्माअनुसार ज्ञानका कुरा बोल्ने, "एफिसीहरूलाई उहाँ भन्नुहुन्छ: “हामी सबैका एउटै परमेश्वर र पिता, जो सबैमाथि, सबैका मध्य र सबैमा हुनुहुन्छ। तर ख्रीष्टको वरदानको नापअनुसार हामी हरेकलाई अनुग्रह दिइएको छ ।” यो धर्मशास्त्रमा पाइने समान चित्रण हो । आत्मा सम्पूर्ण मण्डलीमा वास गर्नुहुन्छ, सबैलाई जीवन, मार्गदर्शन र निर्देशन दिनुहुन्छ। तसर्थ, यदि यो सत्य हो भने सबैले स्वीकार गरे अनुसार मण्डलीको अधिकार आत्माबाट उत्पन्न हुन्छ र उहाँको उपस्थितिसँग जोडिएको हुन्छ र यो पादरीहरूको एकमात्र स्वामित्व निहिन हुन सक्दैन ।

३. यस विषयमा तेस्रो तर्क ख्रीष्टले आफ्नो मण्डलीलाई दिनुभएको महान् आज्ञाबाट लिइएको हो, “यसकारण जाओ र सबै देशका जातिहरूलाई चेला बनाओ र हेर, म युगको अन्त्यसम्म सधैँ तिमीहरूका साथमा छु ।” यस महान् आज्ञाले निश्चित जिम्मेवारीहरू दिदछ; यसले निश्चित अख्तियारीहरू प्रदान गर्दछ र यसमा ठुलो प्रतिज्ञा समावेश छ । जिम्मेवारी भन्नाले सम्पूर्ण पृथ्वीमा सुसमाचारको शुद्धता फैलाउनु र यसलाई कायम राख्नु हो । अख्तियारीहरू ती कार्यहरू पूरा गर्नका लागि आवश्यक हुन्छन्, अर्थात् सिकाउने, नेतृत्व गर्ने र अनुशासनको अभ्यास गर्ने अख्तियार । र प्रतिज्ञा भनेको ख्रीष्टको अनन्त उपस्थिति र सहयोगको आश्वासन हो । किनकि सुसमाचारलाई शुद्ध रूपमा फैलाउने र त्यसलाई कायम राख्ने जिम्मेवारी र ख्रीष्टको उपस्थितिको आश्वासन विशेष गरि प्रेरितहरू वा पादरीहरूका लागि मात्र नभएर सम्पूर्ण मण्डलीको भएकोले यो दायित्व पूरा गर्नको लागि आवश्यक अख्तियारहरू पनि सम्पूर्ण रूपमा मण्डलीमै निहित छ । "जाओ सबै राष्ट्रहरूलाई सिकाओ " "जाओ हरेक प्राणीलाई सुसमाचार प्रचार गर" भन्ने आज्ञा सम्पूर्ण मण्डलीको श्रवणमा पर्छ । यसले हरेक हृदयमा उर्जा जगाउँछ । प्रत्येक इसाई ले यो महसुस गर्दछ कि यो आदेश एक शरीरमा निर्देशित छ जसका तिनीहरू सदस्य हुन् र त्यसलाई पूरा गर्ने तिनीहरूको व्यक्तिगत कर्तव्य छ । यो विभाग सेवाकाईको लागि मात्रै प्रदान गरिएको थिएन; र त्यसैले अधिकारको कुरा तिनीहरूमा मात्रै निहित हुदैँन ।

४. मण्डलीको नेतृत्वमा एक महत्वपूर्ण भागको लागि मण्डली-जगहरूको अधिकारलाई प्रेरितहरूले लगभग हरेक विचार गर्न योग्य तरिकामा मानिसहरूलाई मान्यता दिएको छ र स्वीकृत गरेको छ । यहुदा इस्करियोतको धर्मत्याग पछि जब तिनीहरूले प्रेरितहरूको समूहलाई जसको संख्या एक सय बीस थियो त्यसलाई पूनः पूरा गर्न आवश्यक ठाने, तब पत्रुसले चेलाहरूलाई सम्बोधन गर्दै यसो भने, "यसैकारण हाम्रा साथमा रहने मानिसहरूमध्ये यस्तो एक जना छान्नु आवश्यक छ, जुन व्यक्ति प्रभु येशु हाम्रा बिचमा रही भित्र-बाहिर गर्नुहुँदा सधैँ हामीसँग थियो, अर्थात् यस्तो व्यक्ति जो युहन्नाको बप्तिस्मादेखि

लिएर उहाँ हामीबाट उँभो लगिनुभएको दिनसम्म हामीसँग थियो । त्यो मानिस हामी सँगसँगै उहाँको पुनरुत्थानको साक्षी हुनुपर्छ । तिनीहरूले दुई जना, बारसाबास भन्ने योसेफ, जसको कुलनाउँ युस्तस थियो र मतियासको नाउँ प्रस्ताव गरे । अनि तिनीहरूले ती दुईका बिचमा गोला हाले र मतियासको नाउँमा पऱ्यो र एघार प्रेरितहरूसँग तिनको गणना भयो ।" यसरी यो सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण कदममा मण्डलीको निर्णायक मत थियो । त्यसैले, जब डिकनहरू नियुक्त गरिनु पर्ने भयो, सम्पूर्ण भीडले सात जना मानिसहरूलाई छनोट गऱ्यो जो सेवकाइको लागि खटिनु पर्ने थियो । जब मोशालाई दिइएको व्यवस्थालाई निरन्तर पालना गर्नुपर्ने दायित्वको विषयमा प्रश्न उठ्यो, आधिकारिक निर्णय सम्पूर्ण मण्डलीबाट अघि बढ्यो । "तब प्रेरितहरू, एल्डरहरू र सम्पूर्ण मण्डलीले मिलेर आफ्ना बिचबाट कतिपय मानिसहरूलाई चुनेर पावल र बारनाबाससँग एन्टिओखियामा पठाउन उचित ठाने" यसमा "उनीहरू हर्षित थिए" भनि सम्मानित इतिहासकारले भनेकाछन् । अनि उनीहरूले तिनीहरूद्वारा यसरी पत्रहरू लेखे: "एन्टिओखिया, सिरिया र किलिकियामा रहने अन्यजाति विश्‍वासी भाइहरूलाई, प्रेरितहरू र एल्डरहरूको अभिवादन (*οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ*) ।" (प्रेरित १५:२२-२३) । त्यसैले यी दाजु-भाइहरू यस महत्त्वपूर्ण सैद्धान्तिक र व्यावहारिक विषयमा निर्णय गर्न सेवकाइमा संलग्न भए । अधिकांश प्रेरितीय पत्रहरू मण्डलीहरू, अर्थात् कोरिन्थी, एफिसस, गलाती र फिलिप्पीका सन्त वा विश्वासीहरूलाई सम्बोधन गरिएका छन् । यी पत्रहरूमा, मण्डली-जनहरू तिनीहरूका शिक्षकहरूको साँचो शिक्षा र मण्डलीका सदस्यहरूको शुद्धताको लागि जिम्मेवार थिए भनि मानिन्छ । प्रत्येक आत्मालाई तिनीहरूले विश्वास गर्न आवश्यक छैन, तर आत्माहरूको जाँच गर्न आवश्यक छ; धार्मिक गुरुको रूपमा आएकाहरू साँच्चै परमेश्वरबाट पठाइएका हो कि होइन भनि प्रश्न गर्दै मुल्याङ्कन गर्ने स्थानमा बस्न । झूटा सिद्धान्तहरूमा ध्यान दिएकोमा गलातीकाहरूलाई कडा निन्दा गरिएको छ र यदि कुनै प्रेरितले अर्को सुसमाचार प्रचार गरेको खण्डमा उसलाई श्रापित घोषणा गर्न आज्ञा गरिएको छ । कोरिन्थीकाहरूलाई एक अनैतिक व्यक्तिलाई तिनीहरूको सम्मिलनमा रहन

अनुमति दिएकोमा निन्दा गरिएको छ; उनीहरूलाई त्यस व्यक्तिलाई बहिष्कार गर्ने आदेश दिइएको छ र पछि उसको पश्चात्तापमा त्यस व्यक्तिलाई तिनीहरूको सङ्गतिमा पुनर्स्थापित गर्न आज्ञा दिइएको छ । यी र यस प्रकारका अन्य घटनाहरूले मण्डली-जनको अख्तियार कसरी प्रयोग गरियो भन्ने बारे विशेष विवरणहरू प्रदान गर्दैनन् तर निर्विवाद रूपमा त्यस्ता अधिकारको अस्तित्व स्थापित गर्छन् । सेवकहरूको साँचो शिक्षा र सदस्यहरूको शुद्धतालाई निग्रानी गर्ने आदेश पादरीहरूलाई मात्र नभई सम्पूर्ण मण्डलीलाई सम्बोधन गरिएको छ । हामी विश्वास गर्छौं कि सिनोगोगमा जस्तै र हरेक सुव्यवस्थित समाजमा, त्यहाँ निहित अधिकारहरू उपयुक्त अंगहरू मार्फत प्रयोग गरिन्छ । तर यी आज्ञाहरू मण्डली-जनहरू वा सम्पूर्ण मण्डलीलाई सम्बोधन गरिएको छ भन्ने तथ्यले तिनीहरू जिम्मेवार थिए र मण्डलीको नेतृत्वमा तिनीहरूको महत्त्वपूर्ण भूमिका थियो भनि प्रमाणित हुन्छ । अन्य राष्ट्रहरूमा राष्ट्रिय मामिलाहरूको सन्दर्भमा कुरा गर्दा रूसका जनताहरूलाई कुनै पनि गुनासो वा परामर्शमा सम्बोधन गर्नु निरार्थक हुन्छ किनभने नेतृत्वमा उनीहरूको कुनै भुमिका छैन । रोमनवादीहरूलाई स्वशासित निकायको रूपमा सम्बोधन गर्नु कम निरार्थक हुँदैन । तर त्यस्ता कुराहरूको सम्बोधन हाम्रा प्रान्तहरूका एउटा जनमानसले अर्को जनमानसलाई उचित रूपमा उठाउन सक्छन् किनभने ति जनतासँग अधिकार छ, यद्यपि यो वैधानिक अंगहरू मार्फत प्रयोग गर्नु परेता पनि । त्यसैले, प्रेरितहरूको पत्रहरूले प्रमाणित गर्दैनन् कि उनीहरूले मण्डलीहरूसँग सम्बोधन गरेका आधिकारिक सेवकहरू थिएनन् जसको माध्यमबाट मण्डलीको अख्तियार प्रयोग गर्ने गरिनथ्यो । तिनीहरूले स्पष्ट रूपमा यस यथार्थलाई स्थापित गर्छन् कि यो अख्तियार मण्डली-जनहरूसँग थियो । तिनीहरूसँग मण्डलीको नेतृत्वमा भाग लिने र यसको शुद्धताको रक्षा गर्ने अधिकार र जिम्मेवारी थियो ।

बिस्तारै, धेरै युगको दौरानमा, मण्डली-जनमा निहित अधिकार पादरीहरु द्वारा कब्जा गरियो । सम्पूर्ण श्रेणीबद्ध प्रभुत्व स्थापित नभएसम्म यस कब्जा गर्ने कार्यको प्रक्रिया मण्डलीमा हुने भ्रष्टाचारसँग मिल्न गयो । त्यसकारण,

प्रेस्बिटेरियनवादको पहिलो महान् सिद्धान्त भनेको मण्डलीको अख्तियार सम्पूर्ण मण्डली-जनको हो भन्ने प्राचिन सिद्धान्तको पुनः पुष्टि हो; जसमा त्यो अख्तियार विधिवत नियुक्त गरिएका सेवकहरु मार्फत प्रयोग गरिन्छ र त्यसैले नेतृत्वमा रहेका एल्डरहरु मण्डली-जनको प्रतिनिधिको रूपमा सेवकाइको को लागि योग्यताको कुरा नभई मण्डलीको स्वभावबाट उत्पन्न हाम्रो प्रणाली को एक आवश्यक तत्त्व हो जसको अख्तियार ख्रीष्टमा निहित छ ।

II. प्रेस्बिटेरियनवादको दोस्रो महान् सिद्धान्त भनेको, वचन र सिद्धान्तमा सेवा गर्ने प्रेस्बिटरहरू मण्डलीका सर्वोच्च स्थायी सेवकहरू हुन् ।

१. यस विषयमा हाम्रो पहिलो टिप्पणी सेवकाइ भनेको बोलावट हो भन्ने हो जुन केवल काम मात्र होइन । सेवकाइको क्षेत्र भनेको कुनै तोकिएको स्थान हो जहाँ एक व्यक्तिलाई विशेष जिम्मेवारीहरू पूरा गर्नको लागि नियुक्त गरिन्छ र यो निश्चित अधिकारहरू साथ आउँछ जुन सम्बन्धित व्यक्तिहरूले स्वीकार गर्नु र पालन गर्नु उनीहरूको कर्तव्य हुन्छ । अर्कोतर्फ, काम भनेको त्यस्तो कुरा हो जुन कुनै पनि व्यक्तिले गर्न सक्छ । यो एउटा प्रष्ट भिन्नता हो । राज्यको गभर्नर हुनका लागि सबै मानिससँग योग्यता हुँदैन, जससँग त्यस हिसाबमा काम गर्ने अधिकार हुँदैन । उनी नियमित रूपमा त्यस पदमा नियुक्त हुनुपर्छ । त्यसरी नै सेवकाइको कामको लागि योग्यता भएका सबैले सेवकाइको जिम्मेवारी सम्हाल्न सक्ने हुँदैन । उसको पनि नियमित नियुक्ति हुनुपर्छ । यो सामान्य रूपमा बुझ्न सक्ने छ कि; (क) धर्मशास्त्रमा सेवकहरूलाई दिइएको उपाधिबाट उसको औपचारीक सेवकाइको कार्य क्षेत्रलाई जनाउँछ । (ख) तिनीहरूको योग्यताहरू परमेश्वरको वचनमा उल्लिखित छन् र ती योग्यताहरूको मूल्याङ्कन गर्ने विधि पनि वर्णन गरिएको छ । गहन परीक्षा दिएर उक्त पदका लागि योग्य मानिनेलाई मात्र सेवकाइमा नियुक्ति गर्ने स्पष्ट निर्देशन दिइएको छ । (ग) परमेश्वरको वचनमा यस्तो नियुक्तिको विवरणबाट यो थाहा गर्न सकिन्छ । (ङ) धर्मशास्त्रमा उनीहरूलाई दिइएको आधिकारिक अख्तियारबाट थाहा गर्न सकिन्छ र त्यस्तो

अधिकारलाई विधिवत रूपमा मान्यता दिनुपर्ने आदेश गरिएको छ । हामीले यस बिन्दुमा थप तर्क गर्नुपर्दैन, किनकि यसलाई अस्वीकार गरिएको छैन, क्वेकरहरू र निएन्डर जस्ता केही लेखकहरू बाहेक, जसले उपहारहरूको विविधताबाट उत्पन्न हुने बाहेक, पादरीहरू र समाजका बिचका सबै भिन्नताहरूलाई बेवास्ता गर्छन् । हामीले यस विषयमा बहस गरी राख्नु आवश्यक छैन, किनकि यो विवादित छैन । केवल क्वेकरहरू र निएन्डर जस्ता केही लेखकहरू बाहेक, जसले पादरीहरू र मण्डली-जनहरू बिचको क्षमतामा भिन्नताहरू बाहेक अरू सबै भिन्नतालाई बेवास्ता गर्छन् ।

२. हाम्रो दोस्रो टिप्पणी यो हो कि सेवकाइको क्षेत्र ईश्वरीय नियुक्ति हो । यो ईश्वरीय नियुक्ति नागरिक अधिकारीहरूले परमेश्वरद्वारा पाएको नियुक्ति जस्तो मात्र नभर यस अर्थमा कि सेवकहरूले जनमानसबाट नभई आफ्नो अधिकार ख्रीष्टबाट प्राप्त गर्छन् । ख्रीष्टले आफ्नो मण्डलीमा त्यस्ता सेवकहरू हुनकालागि नियुक्त गर्नुभएको छैन — उहाँले तिनीहरूको कर्तव्य र विशेषाधिकारहरू मात्र निर्दिष्ट गर्नुभएको छैन — तर उहाँले आवश्यक योग्यताहरू दिनुभएको छ र योग्यहरूलाई बोलाउनुहुन्छ । र त्यो बोलावटद्वारा तिनीहरूलाई तिनीहरूको आधिकारिक अख्तियार दिनुहुन्छ । यस मामिलामा मण्डलीको परिसरमा रहेको भूमिका सम्भावित व्यक्तिलाई सेवकाइको हस्तान्तरण गर्नु नभई परमेश्वरबाट बोलाइएको हो कि होइन भनेर मूल्याङ्कन गर्नु हो । र यदि मण्डली यस विषयमा विश्वस्त छ भने धर्मशास्त्रमा निर्देशन दिए अनुसार सार्वजनिक रूपमा र गम्भीरता पूर्वक मण्डलीले आफ्नो निर्णय व्यक्त गर्नुपर्छ।

यसरी सेवकहरूले आफ्नो अधिकार ख्रीष्टबाट प्राप्त गर्छन् भन्ने कुरा मण्डलीको ईश्वरशासित गुणबाट मात्र नभई र ख्रीष्ट, जो मण्डलीका राजा हुनुहुन्छ, सबै अधिकार र शक्तिको स्रोत उहाँले मण्डलीसँग कायम राख्नुभएको सम्बन्धबाट मात्र नभई यी कुराहरूबाट पनि हुन् ।

(क) यो यथार्थबाट जुन स्पष्ट रूपमा दाबी गरिएको छ कि ख्रीष्टले केही प्रेरितहरू, केही अगमवक्ताहरू, केही प्रचारकहरू, केही पास्टरहरू र शिक्षकहरू, सन्तहरूको उन्नति र सेवाको कामको लागि दिनुभयो । मानिसहरूले नभई उहाँले प्रेरितहरू, अगमवक्ताहरू, पास्टरहरू र शिक्षकहरूलाई गठन वा नियुक्त गर्नुभयो ।

(ख) मण्डलीका नेतृत्वमा रहनेहरूलाई त्यसैले सेवकहरू, सन्देशवाहकहरू, ख्रीष्टका राजदूतहरू भनिन्छ । तिनीहरू ख्रीष्टको नाउँमा र उहाँको अधिकारद्वारा बोल्छन् । तिनीहरू ख्रीष्टद्वारा मण्डलीमा सुधार गर्न, हप्काउन र धर्यता र सिद्धान्तका साथ सल्लाह दिन पठाइएका हुन् । तिनीहरू वास्तवमा मण्डलीका सेवकहरू हुन्, उहाँको सेवामा परिश्रम गर्नेहरू र उहाँको अधिकारको अधीनमा रहनेहरू — प्रभुत्व गर्नेहरूको विपरित, सेवकहरू — तर मण्डलीबाट उनीहरूको जिम्मेवारी र अख्तियारहरू प्राप्त गर्ने अर्थमा भने होइन ।

(ग) पावलले एफिससका प्रेस्बिटरहरूलाई आग्रह गर्छन्, "तपाईंहरू आफ्ना निम्ति र आफ्नो समस्त बगालको निम्ति सावधान रहनुहोस् । पवित्र आत्माले तपाईंहरूलाई बगालका जिम्मावाल बनाउनुभएको हुनाले...." अर्खिप्पसलाई उहाँले भन्नुहुन्छ, "तिमीले प्रभुबाट पाएका सेवाको काम पूरा गर" तब पवित्र आत्माले यी प्रिस्बिटरहरू नियुक्त गर्नुभयो र तिनीहरूलाई अगुवाहरू बनाउनुभयो ।

(घ) यो ख्रीष्टको शरीरको रूपमा मण्डलीको सम्पूर्ण सिद्धान्तमा संलग्न छ जसमा उहाँ उनीहरूमा आफ्नो आत्माद्वारा बास गर्नुहुन्छ । प्रत्येक सदस्यलाई उहाँको दान, योग्यता र कार्यहरू दिनुहुन्छ । प्रत्येकलाई उहाँको इच्छा अनुसार अलग-अलग रूपमा विभाजन गर्नुहुन्छ । र यी वरदानहरूद्वारा कसैलाई प्रेरित, कसैलाई अगमवक्ता र कसैलाई शिक्षक, कसैलाई आश्चर्यकर्म गर्ने बनाउनुहुन्छ । यसरी सेवकहरूले आफ्नो अधिकार र अख्तियार मानिसहरूबाट नभई ख्रीष्टबाट प्राप्त गर्छन् भन्ने सिद्धान्तलाई प्रेरितले स्विकार्छन् । यस सिद्धान्तमा मण्डलीको

अख्तियार अन्ततः सम्पूर्ण रूपमा मण्डलीमा निहित हुन्छ । उहाँले मानव शरीर र मण्डली बिचको समानतालाई ख्रीष्टको शरीरको रूपमा उल्लेख गर्नुहुन्छ । मानव शरीरमा जस्तै, आत्मा बाँकी भागहरूलाई छाडेर कुनै एक भागमा मात्रै बास गर्दैन र जीवन र शक्ति सम्पूर्ण रूपमा यससँग सम्बन्धित छ । यद्यपि एक भाग आँखा, अर्को कान र अर्को हात हो । त्यसै गरी ख्रीष्ट उहाँको आत्माद्वारा मण्डलीमा बास गर्नुहुन्छ र सबै शक्ति मण्डलीको हो । यद्यपि बास गर्नुहुने आत्माले प्रत्येक सदस्यलाई उसको कार्य र सेवकाइका क्षेत्रहरू तोक्नुहुन्छ। यसकारण आँखालाई हात खुट्टाले नियुक्त नगरेझैँ सेवकहरूलाई मण्डलीले नियुक्त हुँदैनन् । यो नयाँ नियममा पाइने चित्रण हो । र यसले स्वाभाविक रूपमा मण्डलीका सेवकहरू ख्रीष्टका सेवकहरू हुन् जो पवित्र आत्माद्वारा उहाँद्वारा चुनिएका र नियुक्त गरिएका हुन् भन्ने कुरालाई सङ्केत गर्दछ ।

३. तेस्रो टिप्पणी प्रेस्बिटर को कार्यहरुसँग सम्बन्धित छ । (क) उनीहरूलाई वचनको प्रचार र संस्कारको प्ररिचालनको जिम्मा दिइएको छ । तिनीहरू सबै राष्ट्रहरूलाई चेला बनाउने, तिनीहरूलाई सिकाउने र पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको नाममा बप्तिस्मा दिने महान् आज्ञालाई कार्यान्वयन गर्ने मण्डलीका अंगहरू हुन् । (ख) तिनीहरू परमेश्वरको वासस्थानमा नेतृत्व गर्नेहरू हुन् । (ग) तिनीहरूलाई साँचोहरूको अधिकार सुम्पिएको छ, जसमा मण्डलीको ढोका खोल्ने र बन्द गर्ने जिम्मेवारी समावेश हुन्छ ।

तिनीहरूले आफ्नो सेवकाइको सद्गुणमा यी सबै अख्तियारहरू पहिरिएका छन् । यदि तिनीहरूलाई मण्डली नभएको ठाउँहरूमा पठाइयो भने तिनीहरूले नयाँ मण्डलीहरू स्थापना गर्न र प्रारम्भ गर्ने अधिकार प्रयोग गर्छन् । यदि तिनीहरूले पहिले नै स्थापित मण्डलीहरूको बिचमा काम गर्छन् भने तिनीहरूले यी अधिकारहरू अन्य प्रेस्बिटरहरू र मण्डली-जनका प्रतिनिधिहरूसँग मिलेर प्रयोग गर्छन् । यो भिन्नतामा ध्यान दिन महत्त्वपूर्ण छ । माथि उल्लेखित कार्यहरू सेवकाइको क्षेत्रसँग सम्बन्धित छन् र त्यसैले प्रत्येक सेवकसँग पनि सम्बन्धित छ । जब ऊ एक्लै हुन्छ, उसले अनिवार्य रूपमा आफ्नो कर्तव्यहरू स्वतन्त्र रूपमा

पूरा गर्छ, जस्तै मण्डलीहरू भेला गर्ने र व्यवस्थित गर्ने । यद्यपि यी मण्डलीहरू गठन भएपछि, उसले अन्य सेवकहरू र मण्डलीका प्रतिनिधिहरूसँग सहकार्य गर्छ र परिणाम स्वरूप नेतृत्व र अनुशासनको मामिलामा उसले त्यसपछि एक्लै काम गर्न सक्दैन । हामी यसको चित्रण प्रेरितीय युगमा देख्छौँ । प्रेरितहरू र तिनीहरूद्वारा नियुक्त गरिएकाहरूले सुरुमा तिनीहरूको सेवकाइ भूमिकाहरूमा रहेर मण्डलीहरू स्थापना गरे तर पछि सधैँ अन्य सेवकहरू र एल्डरहरूसँगको साझेदारीमा ति कार्यहरू गरे । यो वास्तवमा प्रेस्बिटेरियनवादको सम्पूर्ण प्रणालीसँग सम्बन्धित सेवकाइको क्षेत्रको सिद्धान्त हो ।

यो प्रेस्बिटेरियनवादको सेवकाइको धर्मशास्त्रीय दृष्टिकोण हो वा ती प्रिस्बिटरहरू माथि उल्लिखित शक्तिहरूसँग सम्पन्न छन् भन्ने यी कराहरूबाट स्पष्ट छ:

(क) परमेश्वरको वचनमा उनीहरूलाई दिइएको महत्त्वपूर्ण उपाधिहरूबाट, जस्तै शिक्षकहरू, अगुवाहरू, गोठालाहरू वा पास्टरहरू, कारिन्दारहरू, निरीक्षकहरू वा विशपहरू, निर्माणकर्ताहरू, पहरेदारहरू, राजदूतहरू, साक्षीहरू ।

(ख) सेवकाइको लागि आवश्यक योग्यताहरूबाट तिनीहरू सिकाउन योग्य, राम्ररी निर्देशन दिन सक्ने, परमेश्वरको वचनलाई सही रूपमा विभाजित गर्न सक्षम, विश्वासमा बलियो, फाइदा उठाउनेहरूको प्रतिरोध गर्न सक्षम, आफ्नै परिवारमा नेतृत्व गर्न सक्षम हुनुपर्दछ; किनकि यदि कनै व्यक्तिले आफ्नै घरमा नेतृत्व गर्न सक्दैन भने उसले कसरी परमेश्वरको मण्डलीको हेरचाह गर्न सक्छ । उसमा यस्ता व्यक्तिगत गुणहरू हुनुपर्छ जसले उसलाई यी अधिकार दिदछ । तिनीहरू अनुभवहीन हुनु हुँदैन बरु सम्मानित, संयमी, संयमी, सतर्क, राम्रो व्यवहारको, र उच्च सम्मानमा राखिएको हुनुपर्छ ।

(ग) आफ्नो कर्तव्यको प्रतिनिधित्वबाट । वचन प्रचार गर्नुपर्छ, परमेश्‍वरको बगाललाई खुवाउनुपर्छ र गोठालाहरूको रूपमा डोर्याउनुपर्छ । तिनीहरूले सन्तहरूको उन्नतिको लागि परिश्रम गर्नुपर्छ । लेखा दिनु पर्ने मानिसहरूको रूपमा आत्माहरूको लागि हेरचाह गर्नुपर्छ । तिनीहरूले मण्डलीलाई झूटा शिक्षकहरूबाट जोगाउन सतर्क हुनुपर्छ, जसलाई प्रेरितले 'दुःखी ब्वाँसाहरू' भनेर वर्णन गरेका छन् । तिनीहरूले एपिस्कोपल पर्यवेक्षण अभ्यास गर्नुपर्दछ किनभने पावलले एफिससका प्रिस्बिटरहरूलाई भनेझैं, पवित्र आत्माले उनीहरूलाई बिशपको रूपमा नियुक्त गर्नुभएको थियो (प्रेरित २०:२८)। त्यसै गरी, प्रेरित पत्रुसले प्रिस्बिटरहरूलाई परमेश्वरको बगालको हेरचाह गर्न इपिस्कोपल निरीक्षण (*ἐρισκοποῦντες*) बाध्यतामा नभएर स्वेच्छाले अभ्यास गर्न प्रोत्साहन दिन्छन् । (१ पत्रुस ५:२) । त्यसैले, तिनीहरू विशप हुन् । जब जब 'विशप' शब्द वा यससँग सम्बन्धित कुनै पनि सर्तहरू नयाँ नियममा इसाई सेवकाइको सन्दर्भमा प्रयोग गरिन्छ, तिनीहरूले निरन्तर रूपमा प्रिस्बिटरहरूलाई जनाउँछन् । प्रेरित १:२० मा बाहेक, जहाँ 'बिशप्रिक' शब्द सेप्टुआजिन्टको उद्धरणमा प्रयोग गरिएको छ, जुन यहुदाको सेवकाइको सन्दर्भमा प्रयोग गरिएको छ ।

४. प्रेस्बिटरहरूको सेवकाइ स्थायी हो । यो स्पष्ट छः

(क) किनभने यो वरदान स्थायी छ । प्रत्येक सेवकाइले वरदानलाई बुझाउँछ जुन नियुक्त गरिएको अंग हो । तसर्थ, यदि, वरदना स्थायी हो भने, यसको अभ्यासको लागि अंग पनि स्थायी हुनुपर्छ । नयाँ नियमका अगमवक्ताहरूले विशेष अवस्थाहरूमा प्रेरणा प्राप्त गरे । जबदेखि प्रेरणाको वरदान बन्द भएको छ, अगमवक्ताको सेवकाइ पनि बन्द भएको छ । तर शिक्षा र नेतृत्वको वरदान जसरी स्थायी छ, त्यसरी नै शिक्षक र नेतृत्वको पद पनि स्थायी छ ।

(ख) मण्डलीलाई सबै राष्ट्रका चेला बनाउन, हरेक प्राणीलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने जिम्मेवारी दिइएको छ; सन्तहरूलाई सधैँ खुवाउन आवश्यक छ र तिनीहरूको सबैभन्दा पवित्र विश्वासमा बलियो बनाउनुपर्दछ । मण्डलीसँग सधैँ सेवकहरू

हुनुपर्दछ जो यस काम पूरा गर्नको लागि मण्डलीको ईश्वरीय नियुक्त अंगहरू हुन् ।

(ग) तदनुसार हामीले पाउँछौँ कि प्रेरितहरूले प्रत्येक शहरमा प्रिस्बिटरहरू मात्र नियुक्त गरेनन्, तर तिनीहरूले पछि आउने समयहरूमा तिनीहरूको नियुक्तिको लागि निर्देशनहरू दिए । तिनीहरूको योग्यताहरू र तिनीहरूको नियुक्तिको तरिका निर्धारण गरे ।

(घ) वास्तवमा, तिनीहरू यो कार्य वर्तमान समयसम्ममा पनि कायम रहेको छ । यसकारण, यो विवादको लागि खुला विषय होइन र वास्तवमा, हाल विचाराधीनहरू बिच यस विषयमा कुनै असहमति छैन ।

५. अन्तमा, हाम्रो विषयको यस भागको सन्दर्भमा भन्नुपर्दा, प्रिस्बिटरहरू मण्डली भित्रका उच्च स्थायी सेवकहरू हुन् ।:

(क) यो अनुमान गर्न सकिन्छ, पहिलो कुरा नयाँ नियममा, प्रेस्बिटरहरूलाई तोकिएको भन्दा ख्रीष्टियन सेवकाइमा कुनै उच्च स्थायी कार्यहरू दिइएको छैन भन्ने तथ्यबाट । यदि उनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने, मण्डलीको विस्तार, निरन्तरता र शुद्धतालाई बढावा दिने काम सुम्पिएको छ भने, यदि उनीहरूले एपिस्कोपल अख्तियार र सुपरिवेक्षणमा निहित रहेर शिक्षक र नेतृत्वको रूपमा सेवा गर्नुपर्छ भने, अरू के अतिरिक्त स्थायी भूमिकाहरूको आवश्यक पर्छ र ?

(ख) तर दोस्रो, यो स्वीकार गरिएको छ कि प्रेरितीय युगमा, प्रिस्बिटरहरू भन्दा उच्च श्रेणीका अधिकारीहरू थिए: अर्थात्, प्रेरितहरू र भविष्यवक्ताहरू । पछिल्लो अस्थायी थियो भनि स्वीकार गरिएको छ । त्यसकारण, केवल एउटै प्रश्न प्रेरितहरूसित मात्र सम्बन्धित हुन्छ । प्रेरित र प्रिस्बिटरहरू बिच स्थापित मण्डलीमा सेवकहरूको कुनै स्थायी वर्ग वा श्रेणी छैन भनेर प्रिलेटिस्टहरूले मान्छन् । तर प्रेरितीय पद सदाको लागि स्थापित गरिएको थियो र त्यो प्रिलेटहरू

मूल प्रेरितहरूको आधिकारिक उत्तराधिकारी हुन् भनि तिनीहरू सिकाउँछन् । यदि यसो हो भने, यदि तिनीहरूसँग त्यो सेवकाइ छ भने, तिनीहरूसँग प्रेरितको वरदान हुनुपर्छ । यदि तिनीहरूसँग विशेषाधिकारहरू छन् भने, तिनीहरूसँग ख्रीष्टका मूल सन्देशवाहकहरूको विशेषताहरू हुनुपर्छ । जन-सरकारमा पनि हरेक कार्यालयमा भित्री योग्यता योग्यताको अनुमान गरेको हुन्छ । वास्तविक श्रेष्ठता नभएको भद्रताको आज्ञा केवल ढोँगी हुन्छ । यो भन्दा धेरै आवश्यक, मण्डलीको जीवन्त जिवन हो जसमा बास गर्नुहुने आत्माले आफूलाई आफ्नो इच्छा अनुसार प्रकट गर्नुहुन्छ । "बुद्धिको वचन" नभएका प्रेरित झूटा प्रेरित हुनथ्यो । "ज्ञानको वचन" बिनाको शिक्षक कुनै शिक्षक हुँदैनथ्यो । आश्चर्यकर्मको वरदान बिना आश्चर्यकर्म गर्ने व्यक्ति एउटा जादु टुना-मुना गर्ने जस्तै थियो; अन्य भाषाहरूको वरदान बिना अन्य भाषा बोल्न खोज्ने गर्ने जो कोही पनि छलीया थियो । त्यसरी नै प्रेरितीयको वरदान बिनाको प्रेरित केवल ढोँगी हो । ऊ आत्माविहीन मानिस पनि हुन सक्छ।

रोमनवादीहरूले हामीलाई पोप ख्रीष्टका भिकार हुन् जो पृथ्वीमा मण्डलीको विश्वव्यापी प्रमुख र नेतृत्वको रूपमा ख्रीष्टको उत्तराधिकारी हुनुहुन्छ भनि बताउँछन् । यदि यो साँचो हो भने, ऊ ख्रीष्ट हुनु पर्छ । यदि ऊसँग ख्रीष्टको विशेषाधिकारहरू छन् भने ऊसँग ख्रीष्टका गुणहरू हुनुपर्छ । उसले एउटा बिना अर्को पाउन सक्दैन । यदि पोप ईश्वरीय नियुक्तिद्वारा इसाई संसारमा विश्वव्यापी प्रभुत्व राख्छ भने; यदि विश्वास र कामको रूपमा सबैका सबै निर्णयहरू त्रुटिरहित र आधिकारिक छन् भने; यदि उसको निर्णयको असहमतिले वा उसका आज्ञाहरूको अनाज्ञाकारिताले मुक्ति गुमाउँछ भने, ऊ त्यस वरदान साथै ख्रीष्टको सेवकाइको उत्तराधिकारी हो । यदि उसले यी वरदानहरू बिना नै यो सेवकाइको दाबी गर्छ भने त्यो ख्रीष्ट विरोधी हो, " त्यसले ईश्‍वर कहलिएका सबै अथवा पूज्य वस्तुहरूको विरोध गर्छ र ती भन्दा आफैलाई उच्च तुल्याउँछ, यहाँसम्म कि आफैलाई परमेश्‍वर नै घोषणा गरेर परमेश्‍वरको मन्दिरमा त्यो बस्छ ।" रोमनवादीहरूले यो सिद्धान्तलाई स्वीकार गर्छन् । पोपलाई ख्रीष्टको

विशेषाधिकारको श्रेय दिएर तिनीहरूले वास्तवमा उसमा ख्रीष्टका विशेषताहरूलाई जबरदस्ती श्रेय दिइरहेका हुन्छन् । के तिनीहरूले उसलाई सिंहासनमा राख्दैनन् र ? के तिनीहरूले उसको खुट्टा चुम्बन गर्दैनन् र ? के तिनीहरूले उसलाई धुप चढाउँदैनन् र ? के तिनीहरूले उसलाई निन्दापूर्ण उपाधिले सम्बोधन गर्दैनन् र ? के तिनीहरूले उसको अख्तियारलाई स्वीकार नगर्ने सबैलाई मण्डली द्वारा बहिष्कृत *anathemas* र स्वर्गबाट बाहिर फालिएको debar घोषणा गर्दैनन् र ?

प्रोटेस्टेन्टहरूको छातीमा पोपरीको विरोध गर्नु धार्मिक भावनाको कारण हो । सीजर अगस्टसले संसारमा शासन गर्न सक्छ; रूसको जारले विश्वव्यापी प्रभुत्व प्रभुत्वको आकांक्षा, तर यस्तो प्रभुत्वमा ईश्वरीय गुणहरूको धारणा समावेश हुँदैन र त्यसैले यसको अधीनमा बसे परमेश्वरबाट त्यागिनु पर्दैन र यसको विरोध गरेमा धार्मिक कर्तव्य हुनेछैन । जब कसैले ख्रीष्टको भिकार (उत्तराधिकार) भएको दाबी गर्छ र पृथ्वीमा उहाँका विशेषाधिकारहरूको अभ्यासलाई जोड दिन्छ, यसले उहाँका गुणहरूको दाबीलाई सङ्केत गर्छ । र त्यसैले पोपवादको हाम्रो विरोध, मौलिक रूपमा एक व्यक्तिको विरोध हो जसले आफू परमेश्वर भएको दाबी गर्दछ ।

तर यदि यो सिद्धान्त पोपको मामिलामा लागु हुन्छ भने, सबै प्रोटेस्टेन्टहरूले स्वीकारझैं, यो प्रेरिततीय पदमा पनि लागु हुनुपर्छ । यदि व्यक्तिहरूको कुनै समूहले प्रेरित भएको दाबी गर्छ भने - यदि तिनीहरूले प्रेरितीय अख्तियारको प्रयोग गर्ने अधिकारलाई दाबी गर्छन् भने, तिनीहरूले प्रेरितीय योग्यताहरू भएको दाबीलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनन् र यदि तिनीहरूसँग पछि भनिएको कुरा छैन भने, तिनीहरूको पहिलेको दाबी अख्तियारलाई कब्जा गर्ने र ढोँगी कार्य हो ।

त्यसोभए, प्रेरितहरू को थिए ? यो ईश्वरीय विवरणबाट स्पष्ट छ कि तिनीहरू ख्रीष्टद्वारा तुरुन्तै उहाँको धार्मिकताको पूर्ण र आधिकारिक प्रकटीकरण गर्न,

मण्डलीलाई संगठित गर्न; यसलाई सेवाहरू र व्यवस्थाहरू प्रदान गर्न र यसलाई संसारमा विश्वव्यापी रूपमा फैलाउन आफ्न कार्य सुरू गर्न नियुक्ति पाएका व्यक्तिहरू थिए ।

यस कामको लागि तिनीहरूलाई योग्य बनाउन, तिनीहरूले पहिला, ज्ञानको वचन वा सुसमाचारका सिद्धान्तहरूको पूर्ण प्रकाश प्राप्त गरे; दोस्रो, त्रुटिरहित सत्यको संचार गर्न र नेतृत्वहरूको रूपमा आफ्नो अधिकारको प्रयोग गर्न तिनीहरूलाई पवित्र आत्माको वरदान दिइयो; तेस्रो, तिनीहरूको मिशनलाई पुष्टि गर्ने आश्चर्यकर्महरूको वरदान दिइएको थियो र तिनीहरूले अरूमाथि हात राखेर पवित्र आत्मा सञ्चार गर्न सक्थे ।

यी वरदानहरूबाट प्राप्त विशेषाधिकारहरू, पहिलो, तिनीहरूसँग विश्वास र आचरणसँग सम्बन्धित सबै मामिलामा पूर्ण अधिकार थियो; दोस्रो, मण्डलीको व्यवस्था र नियमाहरूका लागि नियमावली बनाउने तिनीहरूसँग समान रूपमा पूर्ण अधिकार थियो; तेस्रो, तिनीहरूको मण्डलीका सेवकहरू र सदस्यहरूमाथि विश्वव्यापी अधिकार थियो ।

पावल, जब उनले प्रेरित भएको दाबी गरे, सुसमाचारको पूर्ण प्रकाश, पूर्ण प्रेरणा,पूर्ण अख्तियार र विश्वव्यापी अधिकार क्षेत्र तत्काल लागु भएको दाबी गरे । र आफ्ना दावीहरूको पुष्टि गर्न, उनले पवित्र आत्माद्वारा परमेश्वरको स्पष्ट सहयोगलाई प्रकट गर्ने मात्र नभई चिन्हहरू, आश्चर्यकर्महरू र शक्तिशाली कार्यहरू सहित उनले धैर्यपूर्वक प्रदर्शन गरे । २ कोरिन्थी १२:२१ ।

परिणाम स्वरूप आवश्यक रूपमा नै प्रेरितहरूले वास्तविक स्वामित्वबाट प्रकाश र प्रेरणाका यी वरदानहरूको पाएका थिए । यसले तिनीहरूलाई त्रुटिरहित बनायो जुन तिनीहरूसँग विश्वासमा भएको सम्झौता र तिनीहरूको अधीनता मुक्तिको लागि आवश्यक थियो । त्यसैले प्रेरित यूहन्नाले भने, “हामी त

परमेश्वरका हौं। जसले परमेश्वरलाई चिन्छ उसले हाम्रो कुरा सुन्छ, र जो परमेश्वरको होइन, त्यसले हाम्रो कुरा सुन्दैन। यसैबाट हामी सत्यको आत्मा र भ्रमको आत्मालाई चिन्छौँ । " १ यूहन्ना ४.६ । र प्रेरित पावलले आफूले प्रचार गरेको सुसमाचारलाई जसरी उनले प्रचार गरेका छन्, त्यसलाई अस्वीकार गरेमा स्वर्गदूतले पनि श्रापित होस् भन्ने घोषणा गरे । यसकारण, प्रेरितहरूका लेखहरू, सबै युगहरूमा र मण्डलीको प्रत्येक भागमा, विश्वास र व्यवहारको सबै मामिलामा त्रुटिरहित र आधिकारिक मानिन्छ ।

अब, तर्क यो छ, कि यदि प्रिलेटहरू प्रेरितहरू हुन् भने, तिनीहरूसँग प्रेरितीय वरदानहरू हुनुपर्छ । तिनीहरूसँग ती वरदानहरू छैनन् त्यसैले तिनीहरू प्रेरितहरू होइनन् । यस तार्किक तर्कको प्रारम्भिक तत्त्वहरूलाई सम्भवतः कुनै अतिरिक्त प्रमाणको आवश्यकता पर्दैन । यस विषयको प्रकृति र धर्मशास्त्रबाट स्पष्ट हुन्छ कि प्रेरितहरूको विशेषाधिकारहरू तिनीहरूको अद्वितीय वरदानहरूबाट उत्पन्न भएको थियो । यो किनभने तिनीहरू प्रेरित थिए र फलस्वरूप त्रुटिपूर्ण, तिनीहरूले प्रयोग गरेको अधिकार संग लगानी गरिएको थियो । एक प्रेरणा नभएको प्रेरित भनेको एक प्रेरणा नभएको अगमवक्ता जत्तिकै एकलवाद हो । यो हुनुको कारण तिनीहरूले प्रेरणा पाएका थिए र फलस्वरूप त्रुटिरहित थिए जुन तिनीहरूले अभ्यास गरेको अख्तियार द्वारा लागु गरिएको थियो ।

दोस्रो बुदाँको सन्दर्भमा, अर्थात प्रिलेटहरूमा प्रेरितीय वरदानहरू छैन भन्ने विषयमा थप तर्कको आवश्यकता पर्दैन । तिनीहरूसँग कुनै विशेष प्रकाश छैन; तिनीहरूले प्रेरणा पाएका छैनन् । तिनीहरूसँग या त आश्चर्यकर्म गर्ने शक्ति छैन वा आश्चर्यकर्मको वरदानहरू प्रदान गर्ने शक्ति छैन र त्यसैले तिनीहरू प्रेरितहरू होइनन् ।

सेवकाइ र यसका वरदानहरू बिचको सम्बन्ध यति अविभाज्य छ कि प्रिलेटहरू आफैलाई प्रेरितहरू भनि दाबी गर्दै जबरजस्ती प्रेरितीय वरदानहरू भएको भान दिन खोज्छन् । व्यक्तिगत रूपमा प्रेरित नभए पनि, तिनीहरू शरीरमा प्रेरित भएको दाबी गर्छन्; यद्यपि एकल रूपमा अशुद्ध नभए पनि तिनीहरू सामूहिक रूपमा त्रुटिरहित भएको दाबी गर्छन्; यद्यपि तिनीहरूमा आश्चर्यकर्मको वरदानहरू प्रदान गर्ने शक्ति छैन, तिनीहरूले नियुक्त गर्ने अनुग्रहको शक्तिको दाबी गर्छन् । तथापि यी दावीहरू व्यक्तिगत प्रेरणाको धारणाहरू भन्दा कम उपहासपूर्ण छैनन् । प्रिलेटहरू सामूहिक रूपमा र व्यक्तिगत रूपमा प्रेरणाविहीन र गलत छन् भन्ने ऐतिहासिक तथ्यले तिनीहरू नाशवान छन् भन्ने कुरा कम स्पष्ट रूपमा प्रकट गर्दैन । एक युगका मानिसहरू अर्को युगका मानिसहरूसँग असहमत थिए । एउटा मण्डलीका सदस्यहरूले अर्को मण्डलीका मानिसहरूलाई श्रापित घोषित गर्थे - ल्याटिनको विरुद्धमा ग्रीकहरू, ग्रीकहरूका विरुद्धमा ल्याटिनहरू र एङ्गलिकनहरू दुवैको विरुद्धमा । यसबाहेक, यदि प्रिलेटहरू प्रेरितहरू हुन् भने तिनीहरूको अख्तियारको अधीनमा नहुनेहरूमा कुनै धर्म र मुक्ति हुन सक्दैन । “प्रेरित यूहन्नाले जसले हाम्रो कुरा सुन्दैन, त्यो परमेश्वरबाट आएको होइन भनि भनेका छन्” । यो एउटा निष्कर्ष हो जसलाई रोमनवादीहरू र एङ्गलिकनहरूले स्वीकार गर्छन्, र बेधक रूपमा दाबी गर्छन् । तथापि, यो पूर्ण रूपमा न्युनीकरण र मूर्खता (*reductio ad absurdum*) हो । प्रिलेटिकवाद मण्डलीहरू बाहिर कुनै धर्म छैन भनि दाबी गर्नु त्यति नै अव्यावहारिक छ जति ग्रिनल्याण्डभन्दा बाहिर सूर्य कहिल्यै चम्किदैन भन्नु अव्यावहारिक छ । यो अडान कायम राख्नका लागि धर्मको सारलाई भ्रष्ट पार्न आवश्यक पर्छ । हाम्रा प्रभु येशु ख्रीष्टमा विश्वास, परमेश्वरप्रति पश्चात्ताप, प्रेम र पवित्र जीवन प्रिलेटिकवाद मण्डलीहरूभन्दा बाहिर पाइने भएकाले, धर्मले आत्माको यी अभिव्यक्तिहरू समावेश गर्दैन बरु बाहिरी र औपचारिक कुराहरू समावेश गरेको प्रिलेटिकवादीहरूले मानिलिन्छन् ।

सोहि कारण, प्रिलेटहरू प्रेरितहरू हुन् भन्ने अवधारणाले उनीहरूमा प्रेरितहरूका वरदानहरू छ भन्ने आवश्यक निष्कर्षमा पुऱ्याउँछ, जसले फलस्वरूप तिनीहरूको शिक्षा र अख्तियारको आज्ञाकारिता मुक्तिको लागि महत्त्वपूर्ण छ भन्ने विश्वासमा पुऱ्याउँछ । यसबाहेक, यसले यो पनि निष्कर्ष निकाल्छ कि धर्म भित्री अवस्था नभई बाहिरी सम्बन्ध हो ।

यी तार्किक नतिजा मात्र नभई प्रेरितीय सेवकाइ अनिश्चित कालसम्म जारी रहने सिद्धान्तको ऐतिहासिक अनुक्रमहरू पनि हुन् । जहाँ-जहाँ त्यो सिद्धान्त प्रबल भएको छ, त्यसले धर्मलाई संस्कार बनाएको छ र यसलाई धर्म र नैतिकताबाट विच्छेद गरेको छ । तिनीहरूको समूहभन्दा बढी ख्रीष्टलाई प्रेम गर्नेहरूलाई र इभान्जेलिकल धर्ममा विश्वास गर्नेहरूलाई यो हामी विचारलाई गम्भीर रूपमा हृदयमा राख्न अनुरोध गर्छौं। मण्डलीमा प्रेरितको स्थायीत्वको सिद्धान्त केवल अनुमानित सानो त्रुटि मात्रै नभई अत्यन्तै विनाशकारी छ ।

हामी यस विषयलाई थप अनुसरण गर्न सक्दैनौँ । प्रेरितीय सेवकाइ अस्थायी हो भन्ने यो एउटा साधारण ऐतिहासिक तथ्य हो । प्रेरितहरू, बाह्र जना, मण्डलीको इतिहासमा एक पृथक शरीरको रूपमा स्पष्ट रूपमा उभिएका छन् । तिनीहरू अग्रगामीहरू छैनन् न त उत्तराधिकारीहरू छन्, जसरी ख्रीष्ट आफै मात्र हुनुहुन्छ । तिनीहरू इतिहासबाट हराउँछन् । जब बाह्र प्रेरितहरू मध्येका अन्तिम सदस्य यूहन्ना स्वर्गमा उक्लिए, यो पद, यसको वास्तविक भूमिका, वरदान र कार्यहरू सबै समाप्त भयो ।

यदि पोपलाई ख्रीष्टको दर्जामा राख्नु र एक मानिसलाई हाम्रो परमेश्वर बनाउनु भयावह कुरा हो भने; पापमय मानिसहरूलाई त्रुटिरहित प्रेरितहरूको दर्जामा राख्नु र तिनीहरूको शिक्षामा विश्वास गर्नु र अनुग्रह र मुक्तिको लागि तिनीहरूको अख्तियारको अधीनमा बस्नु पनि भयावह कुरा हो ।

दाजुभाइहरू हो, यो भयानक बन्धनबाट हामी मुक्त छौँ । हामी ख्रीष्टको अख्तियारमा झुक्खछौँ । हामी उहाँका प्रेरणा पाएका प्रेरितहरूको त्रुटिरहित शिक्षाको अधीनमा छौँ; तर हामी इन्कार गर्छौं कि त्रुटिरहितता त्रुटिपूर्णतामा जारी छ वा भनौ मानवमाता ईश्वरीयता ।

तर, यदि प्रेरितीय सेवकाइ अस्थायी थियो भने प्रिष्बटरहरू मण्डलीका सबैभन्दा उच्च अहोदाका स्थायी अगुवाहरू हुन् भनि दशमा नौ जना वा सम्भवतः १०० मा ९९ जनाको अनुपातमा प्रिलेटहरूद्वारा स्वीकार गर्छन् । धर्मशास्त्रले प्रेरितहरू र नयाँ नियमका प्रिस्बिटर-विशपहरू बिचको कुनै पनि मध्यस्थताको स्थायी सेवकहरू बारे उल्लेख गरेको छैन । न त धर्मशास्त्रमा वा न त मण्डलीको इतिहासमा त्यस्ता अधिकारीहरू नियुक्त गर्ने कुनै आदेश छ, तिनीहरूको नियुक्तिको कुनै अभिलेख छ, तिनीहरूको योग्यताको कुनै विशिष्टता छ वा तिनीहरूको लागि कुनै उपाधि छ । यदि प्रिलेटहरू प्रेरितहरू होइनन् भने तिनीहरू प्रिस्बिटरहरू हुन् जसले ईश्वरीय अख्तियारको साटो मानविय अख्तियार मार्फत आफ्नो श्रेष्ठता कायम राख्छन् ।

III. त्यसबेला प्रेस्बिटरहरू सबै समान श्रेणीमा हुन्छन् र तिनीहरूले मण्डलीको नेतृत्वमा रहेर मण्डलीजन र तिनीहरूका प्रतिनिधिहरूसँगको सम्बन्धमा आफ्नो अख्तियार प्रयोग गर्छन जसले अनिवार्य रूपमा हाम्रा स्थानीय मण्डलीहरू र प्रेस्बिटेरीहरू, सिनोडहरू र सम्मेलनहरूमा थप विस्तारित अधिकार क्षेत्रको अभ्यासलाई उत्पन्न गराउछ । यसले प्रेस्बिटेरियनवादको तेस्रो महान् सिद्धान्तलाई ध्यानमा राख्दछ, जसमा मण्डलीको नेतृत्वमा रहेका प्रिस्बिटर र एल्डरहरू जस्ता अगुवाहरू मिलेर बनेको सभाहरू समावेश हुन्छन् । यसले स्वतन्त्र सिद्धान्तको विपरीत मण्डलीको एकतालाई स्वीकार गर्छ ।

यस विषयमा प्रेस्बिटेरियन सिद्धान्त यो हो कि मण्डली यस अर्थमा एक हो जसको सानो भाग ठुलोको अधीनमा छ र ठुलो सम्पूर्णको अधीनमा छ । यसमा एउटै

प्रभु, एउटै विश्वास र एउटै बप्तिस्मा छ । धर्मशास्त्रमा उल्लेख गरिएका नेतृत्वका सिद्धान्तहरूले सम्पूर्ण मण्डलीलाई बाँध्छ । निष्कासनका सर्तहरू र बहिष्कारको वेधनिक आधारहरू सर्वभर समान छ । पवित्र सेवकाइमा प्रवेश पाएका लागि सबै स्थानमा समान योग्यताको माग गरिन्छ र पदच्युतका लागि समान आधारहरूको माग गरिन्छ । प्रत्येक मानिस जसलाई एक स्थानिय मण्डलीको सदस्यको रूपमा उचित रूपमा ग्रहण गरिन्छ भने ऊ मण्डलीको सार्वभौमिक सदस्य हुन्छ; एक स्थानिय मण्डलीबाट सही रूपमा बहिष्कृत प्रत्येकलाई सम्पूर्ण मण्डलीबाट बहिष्कृत गरिएको हुन्छ; एउटै मण्डलीमा सेवकाइमा सही रूपमा नियुक्त भएका प्रत्येक व्यक्ति विश्वव्यापी मण्डलीको सेवक हो र जब एकमा सही रूपमा पदबाट निस्काषण गरिन्छ, ऊ कुनै पनि मण्डलीमा सेवक हुन छोड्छ । तसर्थ, प्रत्येक स्थानिय मण्डलीलाई आफ्नै मामिलाहरू व्यवस्थित गर्ने र आफ्नै अनुशासन व्यवस्थापन गर्ने अधिकार छ । तर यो अधिकारको प्रयोगमा मण्डली स्वतन्त्र र गैरजिम्मेवार हुन सक्दैन । यसका सदस्यहरू विश्वव्यापसी मण्डलीका सदस्यहरू भएका हुनाले र जसलाई यसले बहिष्कार गर्छ, तिनीहरू धर्मशास्त्रीय सिद्धान्त अनुसार, शैतानमा सुम्पिएका र सन्तहरूको सम्प्रदायबाट अलग भएका हुनाले, एक स्थानिय मण्डलीको कार्यहरू सम्पूर्ण मण्डलीको कार्यहरू बन्छन् । फलस्वरूप, सम्पूर्ण मण्डलीसँग यी कार्यहरू ख्रीष्टका शिक्षाहरूअनुरूप गरिन्छ भनि सुनिश्चित गर्ने अधिकार छ । तसर्थ, एकातिर पुनरावेदनको अधिकार र अर्कोतर्फ समीक्षा र नियन्त्रणको अधिकार ।

यो यस विषयमा प्रेस्बिटेरियन सिद्धान्त हो जुन ईश्वरशस्त्रीय सिद्धान्त यी कुराहरुद्वारा देखिन्छ,

१. मण्डलीको प्रकृतिद्वारा । मण्डली सर्वत्र एक रूपतामा प्रतिनिधित्व गरिएको छ । यो एक शरीर, एक परिवार, एक तह, एक राज्य हो । यो एक आत्मा द्वारा सबैमा बासगर्नु भएको कारण एक हो । प्रेरितहरूले भनेझैँ हामी सबैले एउटै आत्मामा बप्तिस्मा लिएकाछौँ ताकि हामी एक शरिर बन्न सकौँ । आत्माको यो बास जसले

ख्रीष्टको शरीरका सबै सदस्यहरूलाई एकताबद्ध गर्दछ, यसले व्यक्तिपरक वा भित्री मिलन मात्र उत्पादन गर्दैन जुन सहानुभूति र स्नेहमा, विश्वास र प्रेमको एकतामा मात्र नभई बाहिरी मिलन र मेलमिलाप पनि प्रकट हुन्छ । यसले इसाई हरूलाई आराधनाको उद्देश्य र आपसी हेरचाहको लागि एकजुट हुनका लागि नेतृत्व गर्दछ । यसले तिनीहरूलाई प्रभुको भयमा एकअर्काको अधीनमा हुन अनिवार्य बनाउछ । यसले ती सबैलाई विश्वास र अभ्यासको स्तरको रूपमा परमेश्वरको वचनको अधीनमा ल्याउँछ । यसले उनीहरूलाई एकअर्काको हित, शुद्धता र सुसज्जीत बनाउने कुरामा चासो मात्र दिँदैन तर यसले यी कुराहरूलाई प्रवर्द्धन गर्ने दायित्व पनि राख्दछ । एक सदस्यले दुख पायो भने सबैले दुःख भोग्छन् र यदि एक सदस्यलाई सम्मानित भयो भने सबै हर्षित हुन्छन् । यी सबै कुरा एउटै आराधना स्थलमा उपस्थित हुनेहरूका लागि मात्र नभई विश्वासीहरूको सम्पूर्ण विश्वव्यापी शरिरको लागि साँचो हो । त्यसकारण, एक स्वतन्त्र मण्डली एक स्वतन्त्र इसाई जस्तै वा मानव शरीरमा स्वतन्त्र औँला वा रूखको स्वतन्त्र हाँगा झैँ एक नमिल्ने कुरा हो । यदि मण्डली एउटै शिरसँग जोडिएको जीवित शरीर हो, एउटै नियमद्वारा निर्देशित र एउटै आत्मा द्वारा भरिएको छ भने एक भाग अरू सबैबाट स्वतन्त्र हुनु असम्भव छ ।

२. एक स्थानिय मण्डलीका सदस्यहरूप्रति विश्वासीको समर्पण आवश्यक पर्ने सबै कारणहरूले गर्दा पनि प्रभुका सबै सँगी विश्वासीहरू उहाँको अधीनमा बस्न आवश्यक हुन्छ । यस दायित्वको आधार मण्डलीको करार होइन । यो विश्वासीहरूको समूहमा प्रवेश गर्ने सम्झौता होइन, जसले यसको पक्षहरू भएकाहरूलाई मात्र बाँध्छ । मण्डली अख्तियारको नेतृत्वको सहमति भन्दा धेरै उच्च स्रोत छ । मण्डली एक ईश्वरीय रूपमा गठन गरिएको समाज हो, यसको अख्तियार यसको लिखित व्यवस्थाबाट प्राप्त हुन्छ । यसमा सामेल हुनेहरू, स्थापित समुदायको रूपमा सामेल हुन्छन् र यस्ता केही विशेषाधिकार र लाभहरू पाएका समाज अनुदानको रूपमा नभई एक अर्कामा बाँड्नका लागि आउँछन् । ईश्वरीय आदेशद्वारा स्थापित यो समाज, जसमा प्रत्येक विश्वास सामेल हुनै

पर्छ,आफ्नो स्थानीय क्षेत्रमा सीमित समूह नभई बरु विश्वासीहरूको विश्वव्यापी समुदाय हुनै पर्छ । र यसरी, तिनीहरूको सङ्गति र आज्ञाकारिताका सबै जिम्मेवारीहरू सम्पूर्ण मण्डलीमा फैलिन्छन् । उसले आफ्ना सँगी विश्वासीहरूलाई कुनै सम्झौताको कारणले नभई तिनीहरू उनका दाजुभाइ र दिदीबहिनीहरू भएको कारण आज्ञाकारी हुनुपर्दछ - किनभने तिनीहरू पवित्र आत्माका मन्दिरहरू हुन्, प्रतिबोधित , पवित्र, र उहाँद्वारा निर्देशित भएकाहरू । त्यसकारण इसाईको आज्ञाकारितालाई तिनीहरूको स्थानिय मण्डलीमा मात्र सीमित गर्न वा एउटा मण्डलीलाई अरू सबै भन्दा स्वतन्त्र बनाउन असम्भव छ किनकि त्यसो गर्दा यसले मण्डलीको सारलाई पूर्ण रूपमा कमजोर पार्छ र ख्रीष्टको शरीरका जीवित सदस्यहरूलाई अलग गर्दछ । यदि यो प्रयास पूर्णतया सफल हुने हो भने, यी फरक मण्डलीहरू निस्सन्देह शरीरबाट विच्छेद हुँदा एक अंग जस्तै रगताम्य भई मर्नेछन् ।

३. मण्डली प्रेरितीय युगको समयमा पृथक, स्वतन्त्र मण्डलीहरू मिलेर बनेको थिएन तर एउटा शरीर थियो जसमध्ये छुट्टाछुट्टै मण्डलीहरू विभिन्न सदस्यहरू थिए । प्रत्येक बाँकी सबैको अधीनमा वा सबैमाथि विस्तारित अधिकारको अधीनमा थिए । यो पहिलो पटक ती मण्डलीहरूको स्थापनाको इतिहासमा देखिन्छ । जबसम्म प्रेरितहरूहरूले उच्चबाट शक्ति प्राप्त गर्दैनन् तबसम्म तिनीहरूलाई यरूशलेममै बस्न आदेश दिइएको थियो । पेन्टेकोस्टको दिनमा प्रतिज्ञा गरिएको आत्मा खन्याइएको थियो र जसरी आत्माले तिनीहरूलाई वचन दिनुभयो त्यसअनुरूप तिनीहरूले बोल्न थाले । त्यस सहरमा हजारौँ मानिसहरू प्रभुमा थपिए र तिनीहरूले प्रेरितहरूको सिद्धान्त र सङ्गतिमा निरन्तरता दिए र रोटी तोड्ने कार्य र प्रार्थना जारी राखे । तिनीहरूले यरूशलेममा मण्डली स्थापना गरे । यो केवल आत्मिक रूपमा मात्र नभई बाहिरी रूपमा पनि एउटै आराधनामा र एउटै नेतृत्वहरूको अधीनमा एकबद्ध थियो । परदेशमा तितरबितर हुँदा तिनीहरूले सबै स्थानहरू वचन प्रचार गरे र मण्डलीमा ठुलो भीड थपियो । प्रत्येक ठाउँमा विश्वासीहरू अलग-अलग तर एक अर्कामा आश्रित

मण्डलीहरूसँग सम्बन्धित थिए किनकि तिनीहरू सबै साझा न्यायाधिकरणको अधीनमा रहे ।

दोस्रो, किनभने प्रेरितहरूले विश्वासीहरूको सम्पूर्ण शरीरलाई एकताको बन्धन बनाएका थिए । प्रेरितहरू फरक क्षेत्र वा प्रशासणमा विभाजित थिए भन्ने त्यहाँ कुनै प्रमाण छैन । पावलले साम्रज्यिक सहरको भ्रमण गर्नुअघि रोमको मण्डलीलाई पूर्ण अधिकारका साथ लेखे । पत्रुसले आफ्ना पत्रहरू पोन्टस, क्यापाडोसिया, एसिया र बिथिनियाका मण्डलीहरूलाई सम्बोधन गरे जुन पावलले काम गरेका क्षेत्रको केन्द्र थियो । मण्डलीको स्थापना र संरचनाको लागि अधिकार प्राप्त भएकोले र तिनीहरूलाई त्रुटिको लागि असक्षम बनाउनको लागि आत्माद्वारा प्रेरित भएर तिनीहरूको वचन व्यवस्था भयो । तिनीहरूको प्रेरणाले अनिवार्य रूपमा यो विश्वव्यापी अधिकारलाई सुरक्षित गर्यो । तदनुसार उनीहरूले शिक्षकको मात्र नभई नेतृत्वको अख्तियारको प्रयोग पनि सर्वत्रै गरेको पाउँछौँ । पावलले आफूलाई सुसज्जित गर्नको लागि दिएको अख्तियार बारे बताउँछन् । उनले सबै मण्डलीहरूमा नियुक्त गरेका कुराहरूको बारेमा । उनको पत्रहरू त्यस्ता आदेशहरूले भरिएका छन् जुन अहिलेको जस्तै बाध्यकारी अधिकार थियो । उसले कोरिन्थीहरूलाई छडी लिएर तिनीहरूकहाँ आउन धम्कि दिन्छ । उहाँले तिनीहरूको मण्डलीको एक सदस्यलाई बहिष्कार गर्नुभयो जसलाई तिनीहरूले अनुशासनमा राख्न असफल भएका थिए र हुमेनियस र अलेक्जेन्डरलाई शैतानको हातमा सुम्पनुभयो ताकि तिनीहरूले ईश्वरनिन्दा गर्न नसकून् । त्यसकारण ऐतिहासिक तथ्यको आधारमा प्रेरितीय मण्डलीहरू स्वतन्त्र मण्डलीहरू थिएनन् तर सबै एउटै साझा अधिकारको अधीनमा थिए ।

तेस्रो, यो यरूशलेमको परिषद्बाट थप स्पष्ट हुन्छ । अभिलेखमा स्पष्ट रूपमा उल्लेख नभएको कुनै पनि कुरा मान्न आवश्यक छैन । त्यस मामिलाको साधारण तथ्य के हो भने, मोशाको व्यवस्थाकोबारेमा एन्टिओकको मण्डलीमा विवाद उत्पन्न भएको थियो, यसलाई एक स्वतन्त्र निकायको रूपमा आपसमा

मिलाउनुको सट्टा उनीहरूले यो मामिलालाई यरूशलेमका प्रेरितहरू र एल्डरहरूकहाँ पठाए र त्यहाँ यो आधिकारिक रूपमा निर्णय गरिएको थियो । त्यो मण्डलीको लागि मात्र नभई अरू सबैका लागि पनि थियो । त्यसकारण, पावलले आफ्नो अर्को मिसनरी यात्रामा, “सहरहरूका बाटो भएर जाँदा तिनीहरूले यरूशलेमका प्रेरितहरू र एल्डरहरूले गरेका निर्णयहरू यिनीहरूलाई पालन गर्नु भनि सुनाइदिए” भनि भनिएको छ । प्ररित १६:४ । परिषद्को अधिकार यसका प्रमुख सदस्यहरूको प्रेरणाले थियो वा थिएन भन्ने कुराले फरक पार्दैन । यो सम्पूर्ण मण्डलीमाथि अधिकार थियो भन्ने कुरा नै पर्याप्त छ । धेरै मण्डलीहरू स्वतन्त्र थिएनन् तर एउटै साझा न्यायाधिकरण अन्तर्गत एकबद्धतामा थिए ।

चौथो, हामी सम्पूर्ण मण्डलीको इतिहासमा प्रकट भएको इसाईहरूको साझा चेतनालाई मात्र सक्छौँ । प्रत्येक जैविक कुराहरूसँग हामीले *nisus formativus* "निसस फॉर्मेटिभस" भनि संज्ञा दिन सक्ने कुराहरू हुन्छन् - एक आन्तरिक शक्ति जसले यसलाई यसको अन्तर्निहित प्रकृतिसँग मिल्दोजुल्दो आकार लिन बाध्य पार्छ । यो भित्री आवेग, परिस्थितिले गर्दा बाधा वा गलत तरिकामा निर्देशित हुन सक्छ ताकि कुनै प्राणी, वृक्ष वा जीवलाई यसको सामान्य अवस्था कहिल्यै प्राप्त नहुनसक्छ । तैपनि, यो शक्तिले प्राप्त गर्न चाहने अवस्थाको साथसाथै निरन्तर रूपमा आफ्नो उपस्थितिलाई प्रकट गर्न यसलाई कहिल्यै असम्भव हुँदैन, न त त्यो अवस्था जुन पाउने यसको लक्ष्य हुन्छ त्यो यसलाई पाउन असम्भव हुन्छ । यसरी प्रकृतिमा जे सत्य छ, मण्डलीमा कम त्यो सत्य हुँदैन । मण्डलीको इतिहासमा व्यवस्था भन्दा बढी स्पष्ट अरू केही छैन जसद्वारा बाहिरी एकताद्वारा विश्वासीहरूलाई आफ्नो भित्री एकता व्यक्त गर्न यसले उत्प्रेरित गरिन्छ । यो सबै युगहरूमा र सबै परिस्थितिहरूमा प्रकट भएको छ । यसले सबै प्रारम्भिक परिषद्हरूलाई जन्म दियो । यसले इश्वर विरोधी र विभाजनको विचारलाई निर्धारण गर्यो । यसले ती सबै मण्डलीहरूबाट साझा विश्वासलाई अस्वीकार गरि

सम्पूर्ण रूपमा मण्डलीमा आफ्नो समर्पणता देखाउन अस्वीकार गर्ने सबैलाई बहिष्कार गर्यो ।

यो भावना सुधारको समयमा स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको थियो । त्यसपछि मण्डलीहरू बने, पग्लीएको धातु जस्तै स्वाभाविक रूपमा एकसाथ फैलिए । र जब यो एकतालाई आन्तरिक वा बाहिरी परिस्थितिहरूले रोकेको थियो, त्यसलाई एउटा ठुलो दुष्टताको रूपमा निन्दा गरियो । सांसारिक मानिसहरूका लागि मण्डली इतिहासमा यो उल्लेखनीय विशेषतालाई शक्तिको मोहसँग वा अरू अन्य कुनै अयोग्य स्रोतसँग जोड्न सक्छन् । तर यसलाई यसरी हेर्न मिल्दैन । यो आत्माको व्यवस्था हो । यदि सबै मानिसहरूले जे गर्छन् त्यसलाई मानव स्वभानका केही स्थायी सिद्धान्तसँग तुलना गरिन्छ भने; सबै इसाई हरूले जे गर्छन् त्यसलाई इसाईको रूपमा उनीहरूमा अन्तर्निहित कुरासँग कुरा तुलना गरिनुपर्छ ।

बाहिरी मिलन र पारस्परिक अधीनता मण्डलीको सामान्य अवस्था हो भन्ने कुरामा गहन विश्वास छ । यो तिनीहरूमा प्रकट हुन्छ जसको सिद्धान्तले तिनीहरूलाई यसलाई अस्वीकार गर्न र प्रतिरोध गर्न अगुवाई गर्दछ । तिनीहरूको संगति, सभा र सल्लाहकार परिषद्हरू आन्तरिक इच्छा पूरा गर्न र पूर्ण स्वतन्त्रताको अपरिहार्य परिणाम मानिने विघटनलाई रोक्न विभिन्न माध्यमहरू हुन् ।

त्यसले गर्दा मण्डली एउटै हो । यस अर्थमा यी कुराहरूबाट यो स्पष्ट छ कि सानो भाग ठुलोको अधीनमा हुनुपर्छ र ठुलो सम्पूर्णको अधिनमा - १. एउटै राज्य, एउटै परिवार, एउटै शरीर, एउटै शिर, एउटै विश्वास, एउटै लिखित व्यवस्था र एउटै आत्माद्वारा क्रियाशील हुनेको स्वभानबाट; २. हामीले हाम्रा दाजुभाइहरूको आज्ञा ख्रीष्टको आज्ञाका खातिर पालन गर्नुपर्छ नाकि तिनीहरू हाम्रो नजिकै बस्छन् भनेर होइन । हामीले तिनीहरूको आज्ञा पालन गर्ने वाचा गरेकाछौँ भनेर पनि होइन । तर तिनीहरू हाम्रा दाजुभाइहरू, मन्दिरहरू र पवित्र आत्माका अंगहरू

हुन् भन्ने कुराबाट यो स्पष्ट छ; ३. यस तथ्यबाट कि प्रेरितीय युगमा मण्डलीहरू स्वतन्त्र निकायहरू थिएनन्, तर सिद्धान्त, व्यवस्था र अनुशासनका सबै मामिलामा साझा न्यायाधिकरणको अधीनमा थिए र ४. किनभने मण्डलीको सम्पूर्ण इतिहासले प्रमाणित गर्दछ कि यो मिलन र पारस्परिक अधीनता मण्डलीको सामान्य अवस्था हो जुन यसले आफ्नो अस्तित्वको आन्तरिक व्यवस्थाद्वारा प्राप्त गर्दछ । यदि एक इसाई को लागि अन्य इसाई हरूको अधीनमा रहनु आवश्यक छ भने एक मण्डलीको लागि समान भावनामा, समान हदसम्म, समान आधारमा र उही कारणहरूको लागि अन्य मण्डलीहरूको अधीनमा हुन आवश्यक छ ।

हामीले अब प्रेस्बिटेरियनवादको हाम्रो व्याख्यालाई पूरा गरेकाछौँ । यो मानिसले बनाएको तरिका होइन भनेर सबैलाई बुझ्नु पर्छ । यो बाहिरी ढाँचा होइन जसको मण्डलीको भित्री जीवनसँग कुनै सम्बन्ध छैन । यो एक वास्तविक वृद्धि हो। यो मण्डलीको अस्तित्वको भित्री व्यवस्थाको बाहिरी अभिव्यक्ति हो । यदि हामीले मण्डलीको नेतृत्वमा मानिसहरूको महत्त्वपूर्ण भाग हुनुपर्छ भनेर सिकाउँछौँ भने यो केवल हामीले यसलाई स्वस्थ र उपयुक्त ठानेको कारण नभई पवित्र आत्माले परमेश्वरका जनहरूमा बास गर्नुहुन्छ र उनीहरूलाई योग्यता दिनुहुन्छ र नेतृत्व गर्ने अधिकार प्रदान गर्नुहुन्छ भन्ने आधारमा हो । यदि हामीले प्रिस्बिटरहरू मण्डलीका सबै भन्दा उच्च पदमा स्थायी सेवकहरू हुन् भनि सिकाउँछौँ भने यो प्रेरितहरू र अगमवक्ताहरूलाई प्रेस्बिटरहरू भन्दा माथि उचाल्ने वरदानहरू वास्तवमै बन्द भएको कारणले गर्दा हो । यदि हामीले विश्वासीहरूको अलग-अलग मण्डलीहरू स्वतन्त्र छैन भनि सिकाउँछौँ भने यो मण्डली वास्तवमै एउटै शरीर हो जसका सबै अंगहरू आपसमा निर्भर छन् भन्ने कारणले गर्दा हो ।

यदि यो हो भने - यदि मण्डलीको बाहिरी रूप छ जुन यसको भित्री जीवनसँग मेल खान्छ भने त्यो रूप जुन जीवनको प्राकृतिक अभिव्यक्ति र उत्पादन हो । तब त्यो रूप यसको उन्नति र वृद्धिको लागि सबैभन्दा अनुकूल हुनुपर्छ । कलाको

माध्यमबाट मानिसहरूले एउटा रूखलाई कुनै भ्रष्ट स्वाद अनुसार विभिन्न आकारमा बढ्नको लागि प्रभाव पार्न सक्छन् । यद्यपि, यो यसको बल र उत्पादनको बलिदानमा भर पर्छ । यसको पूर्णतामा पुग्न यसलाई यसको प्रकृतिको नियम अनुसार आफैलाई प्रकट गर्न छोड्नुपर्छ । मण्डली पनि त्यस्तै छ । यदि मण्डलीजनसँग वरदानहरू र अनुग्रह छन् जसले उनीहरूलाई नेतृत्वमा भाग लिनको लागि योग्य बनाउछ र अधिकार दिन्छ भने त्यस अधिकारको प्रयोगले ती वरदानहरू र अनुग्रहको विकास ति कुराहरूले गर्दछ र अधिकारको इन्कारले तिनीहरूमा निराशालाई निम्त्याउँछ । सबै प्रकारको निरंकुशतामा, चाहे नागरिक होस् वा मण्डली सम्बन्धित विषयहरूमा होस्, त्यसमा मानिसहरू निन्दित हुन्छन् । र धर्मशास्त्रीय स्वतन्त्रताका सबै रूपहरूमा, तिनीहरू एक समान रूपमा उचालीन्छन् ।

बुद्धिको माग गर्ने हरेक प्रणालीले यसलाई उत्पन्न गर्दछ । जनतालाई शिक्षित बनाउने र उकास्ने कुरा तर्फ झुकऔ हुनुनै हाम्रो गणतन्त्रवादी संस्थाहरूको सबैभन्दा ठुलो लाभ हो तर तिनीहरूको सफल सञ्चालनका लागि लोकप्रिय ज्ञान र बुद्धि र सद्गुणको माग गर्दै त्यो लक्ष्य प्राप्तिको लागि निरन्तर परिश्रम गरेर निर्देशित हुनुपर्छ भनि हरेक मानिसले महसुस गर्दछन् । गणतन्त्रवादी संस्थाहरू अज्ञानी र अनैतिकता बिच अवस्थित हुन सक्दैन त्यसैले प्रेस्बिटेरियनवादले मानिसहरूमा बुद्धि र सद्गुण खोज्नुपर्छ र तिनीहरूलाई त्यस अनुरूप बनाउनुपर्छ ।

यो प्रेस्बिटेरियन प्रणालीमा स्वतन्त्रता र व्यवस्थाको सिद्धान्तहरूको संयोजन हो । यो वैधानिक अधिकारको अधीनमा रहेका मानिसहरूको अख्तियारको संघ हो जसले यसलाई संसारको हरेक भागमा नागरिक स्वतन्त्रताको अभिभावक र संरक्षक बनाएको छ । तथापि, यो केवल एक परिस्थितीले निमत्याएको लाभ हो । मण्डली संघको उच्च उद्देश्यहरू छन् । जबसम्म हामी सबै परमेश्वरको पुत्रको विश्वास र ज्ञानको एकतामा आउँदैनौँ तबसम्म यो सुसमाचारको विस्तार र

स्थापनाको लागि र ख्रीष्टको शरीरको विकासको लागि बनाएको हो र मण्डलीको अन्तर्निहित प्रकृतिसँग मिल्दोजुल्दो नेतृत्व प्रणाली यस उद्देश्यका लागि सबैभन्दा उपयुक्त हुनुपर्छ । प्रेस्बिटेरियनवादको हाम्रो प्राथमिकता यस तर्कमा आधारित छ । हामी यसलाई मानव बुद्धिद्वारा कौसलता पूर्वक सृष्टि गरिएको मान्दैनौँ तर ईश्वरीय व्यवस्थाको रूपमा परमेश्वरको वचनमा स्थापित र मण्डलीको भित्री जीवनको वास्तविक सृष्टिको रूपमा मान्दछौँ ।

"यो प्रेस्बिटेरियन प्रणालीमा स्वतन्त्रता र व्यवस्थाको सिद्धान्तहरूको संयोजन हो । यो वैधानिक अधिकारको अधीनमा रहेका मानिसहरूको अख्तियारको संघ हो जसले यसलाई संसारको हरेक भागमा नागरिक स्वतन्त्रताको अभिभावक र संरक्षक बनाएको छ । तथापि, यो केवल एक परिस्थितीले निमत्याएको लाभ हो । मण्डली संघको उच्च उद्देश्यहरू छन् । जबसम्म हामी सबै परमेश्वरको पुत्रको विश्वास र ज्ञानको एकतामा आउँदैनौँ तबसम्म यो सुसमाचारको विस्तार र स्थापनाको लागि र ख्रीष्टको शरीरको विकासको लागि बनाएको हो र मण्डलीको अन्तर्निहित प्रकृतिसँग मिल्दोजुल्दो नेतृत्व प्रणाली यस उद्देश्यका लागि सबैभन्दा उपयुक्त हुनुपर्छ । प्रेस्बिटेरियनवादको हाम्रो प्राथमिकता यस तर्कमा आधारित छ । हामी यसलाई मानव बुद्धिद्वारा कौसलता पूर्वक सृष्टि गरिएको मान्दैनौँ तर ईश्वरीय व्यवस्थाको रूपमा परमेश्वरको वचनमा स्थापित र मण्डलीको भित्री जीवनको वास्तविक सृष्टिको रूपमा मान्दछौँ"।

चार्ल्स होज (डिसेम्बर २७, १७९७ - जुन १९, १८७८) एक अमेरिकी प्रेस्बिटेरियन ईश्वरशास्त्री तथा १८५१ देखि १८७८ बीच प्रिन्सटन थियोलोजिकल सेमिनरीका प्रिन्सिपल थिए।

www.rtf-usa.com
rtfdirector@gmail.com